

บทนำ

มีคนกล่าวว่า เมื่อคนเราพ้นจากยาเสพติด สมองของเราจะมีหนึ่ง ความรู้สึกล่องลอยราวกำลังอยู่บนสรวงสวรรค์ และบุคคลแรกที่เราลืมตา ขึ้นมาพบ คือคนที่มีด้ายแดงผูกกับนิ้วก้อยของเราไว้ เขาจะผูกพันกับเราไปชั่ววินิจนรันดร์

อิงवादไม่เคยเชื่อคำกล่าวนั้น ยามไต้ยีนเธอแอบทำหน้าเบ้ จดจำเพียง เพื่อทำข้อสอบวิชาจิตวิทยาและมานุษยวิทยาชั้นพื้นฐาน ทว่าน่าแปลกนักที่ คำกล่าวนั้นไม่เคยจางหายจากความทรงจำของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ก่อนหน้าที่เธอจะตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาเสพติด หวังจังหวะสุดท้าย สมองยิ่งย้าเตือน หรืออาจเป็นเพราะวิสัยทัศน์แพทย์คนนั้นกระมัง...

อิงवादผู้ไร้สติเพราะฤทธิ์ยาเสพติดกำลังฝัน¹ถึงชายคนหนึ่ง เขาสวมชุดสครับสีดำ หมวกคลุมผมสีเดียวกันกับชุด ผ้าปิดปากบดบังครึ่งหน้า ทว่า

¹ การฝันภายใต้ฤทธิ์ยาเสพติดเป็นสิ่งที่สามารถเกิดขึ้นได้ โดยมีองค์ประกอบหลายสิ่ง เช่น ความกังวลใจหรือมีใจจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนไข้ก่อนเข้าสู่ฤทธิ์ยาเสพติด ความลึกของยาเสพติด ความแรงของยาเสพติด และองค์ประกอบย่อยอื่นๆ

ไม่อาจบึงดวงตามโศก นัยน์ตาสีดำระยิบระยับราวมีดาราณับริยดวงส่องแสงสว่างอยู่ในนั้น

แค่เพียงดวงตาของเขาก็ทำให้เธอใจเต้น จนเครื่องวัดชีพจรส่งสัญญาณการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของชีพจร เธอไม่รู้เลยว่า วิสัญญีแพทย์ผู้กำลังทำหน้าที่ควบคุมระบบต่างๆ ของร่างกาย เตรียมผสมยาสำหรับฉีดเข้าสู่สายน้ำเกลือ แต่เธอก็ยกเลิกไปเมื่อชีพจรกลับสู่ระดับปกติ

การผ่าตัดดำเนินต่อไป เช่นเดียวกับความฝันของอิงวาด

ใช่...ใช่แล้ว...

วิสัญญีแพทย์คนนั้นเดินเข้ามาใกล้ เขาพูดคุยกับเธอ ตบท้ายด้วยการถามคำถามว่าเธอคือคนไทยใช่หรือไม่ ยังไม่ทันที่เธอจะตอบ เขาก็ดึงผ้าปิดปากลง คลิยืมสติจนขับไล่ความหนาวเย็นของห้องรอผ่าตัด

“ผมก็เป็นคนไทยเหมือนกัน”

หัวใจของเธอเต้นโครมครามอีกแล้ว มันรุนแรงเสียจนจะทะลุหลุดจากอก ชีพจรที่เปลี่ยนทำให้วิสัญญีแพทย์ผู้ควบคุมขนาดคิ้ว มือจับขวดยาพร้อมทว่า...ทุกอย่างกลับคืนสู่ปกติ ช่างเป็นเรื่องน่าแปลกยิ่งนัก

อิงวาดผู้อยู่ในความฝันได้ยินเสียงแว่วดังมาจากที่ไกลแสนไกล...

“เสร็จแล้ว นำคนไข้ขึ้นได้”

ไม่สิ...เสียงนั้นเธอไม่สนใจ สิ่งที่เธอสนใจคือเสียงที่ดังข้างหู ก่อนจะสลับด้วยฤทธิ์ยาสลบต่างหาก

“ไม่ต้องกลัวนะ เตียนเองได้ตื่นมาคุยกับพี่แน่นอน แล้วเราไปเดินเล่นที่เซ็นทรัลพาร์กกันนะ”

อิงวาดยิ้มกับประโยคนั้น เธอรู้สึกคล้ายมีบางสิ่งไหลวนแทรกในร่างกาย อุ่น...เบา รู้สึกว่ากำลังเคลื่อนไหว คล้ายกำลังล่องลอย หรือว่าอยู่บนสวรรค์กันนะ เช่นนั้นอีกไม่นานอาจได้พบกับนางฟ้า หรืออาจจะเป็นเทพบุตร

ว่าแต่เทพบุตรจะหล่อแค่ไหนกันหนอ

ชั่วขณะที่กำลังสงสัย เธอรู้สึกถึงแรงสะกิดที่แขน ยังมีเสียงเรียกชื่อ เสียงนั้นนุ่มนวล ค่อยๆ ดังขึ้นและดังขึ้น ดัง...จนเธอไม่อาจฝืน ดวงตาที่

ปิดอยู่ค่อยๆ เปิดขึ้น หมอกขาวแห่งความฝันพากันสลาย ภาพเบื้องหน้า
คราแรกพร่ามัว แต่แล้วก็ชัด ดวงตาเรียวยาวกะพริบถี่ นัยน์ตาสีน้ำตาลจ้อง
มองภาพเบื้องหน้า

วิสัญญีแพทย์คนนั้น คนที่เธอเก็บไปฝันยามตกอยู่ภายใต้ฤทธิ์ยาสลบ
หล่อ...เขาหล่อเหลือเกิน หล่ออย่างที่เธอพร้อมควักหัวใจถวาย

ใช่เพียงแค่นี้ ผู้ที่ยังมีแรงเพราะฤทธิ์ยาเอื้อมสองมือออกไปประคอง
ใบหน้าของวิสัญญีแพทย์หนุ่ม ริมฝีปากบางคลี่ยิ้ม แววดาหวานเยิ้มราวถูก
เคลือบด้วยน้ำผึ้ง แล้วเอ่ยด้วยเสียงหนักแน่นอย่างลึ้มความเป็นกุลสตรี

“หมอคะ หมอหล่อจังเลย...”

บทที่ หนึ่ง

หญิงสาวผู้ขายชอตติก

มนตร์เสน่ห์แห่งปลายฤดูใบไม้ผลิ นอกจากแสงแดดอุ่นอันเป็นสัญญาณว่าฤดูร้อนจะมาเยือนในไม่ช้า ยังมีอีกหนึ่งพิธีการที่จัดขึ้นในเดือนนี้ตามแต่วันที่มหาวิทยาลัยนั้นๆ กำหนด ส่วนใหญ่แล้วคือหลังวันที่ 10 พฤษภาคมเป็นต้นไป นั่นคือพิธีรับปริญญา

หัวลานกว้างคลาคล่ำไปด้วยสีฟ้าจากชุดครุย อันเป็นสีประจำมหาวิทยาลัยโคลัมบัส มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังระดับต้นๆ ทั้งของสหรัฐอเมริกาและระดับโลก เสียงพูดคุยอันมากลั่นด้วยความยินดีของเหล่าผู้ประสบความสำเร็จในการศึกษา ทั้งพูดคุยเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ดังกระหึ่มก้องไม่ต่างจากเสียงของโฆษกประจำมหาวิทยาลัยซึ่งกำลังทำหน้าที่ประกาศแสดงความยินดีแก่เหล่าบัณฑิต มหาบัณฑิต และดุษฎีบัณฑิต ที่ล้วนล้วนอยู่กับการถ่ายรูปเก็บเป็นที่ระลึก

เพราะวันนี้คือวันพิเศษ คือวันที่ดอกไม้แห่งความพากเพียรเบ่งบาน...

หนึ่งในความงดงามของมหาวิทยาลัยโคลัมบัส คือเชื้อชาติอันหลากหลาย ลำเนียงต่างถิ่นที่มาจากทั่วทุกมุมโลกก่อตัวเป็นเสียงอันแสนไพเราะไม่ต่างจากเสียงดนตรี ยังมีอีกหนึ่งเสียงที่ตะโกนก้องเรียกร้องความสนใจได้

เสียงนั้นดังมาจากบริเวณหน้าต่างข้ามมหาวิทยาลัย และมาจากเธอผู้ยืนขายชอตต็อกอย่างได้รับการอนุญาตแล้วเป็นกรณีพิเศษ เพราะเงินที่ได้คือเงินสำหรับเข้าสู่โครงการช่วยเหลือสตรีผู้ถูกทำร้าย อันเป็นโครงการของสาขาวิชาด้านสิทธิมนุษยชนของมหาวิทยาลัย

“ชอตต็อกใหม่คะ อันละสิบเหรียญ อร่อยมากเลยนะคะ”

ดูเหมือนว่าสิ่งที่เรียกร้องความสนใจจากสายตาทหลายคู่ ใช่ว่าเพียงเสียงตะโกนขายอันทรงพลัง ทว่า...ยังมีดอกกุหลาบดอกใหญ่สีส้มสะท้อนแสงซึ่งประดับอยู่บนเรือนผมสีชมพูสลับกับฟ้าพาสเทลอันถูกรวบเป็นมวยสูง แล้วยังมี...กระโปรง ไซ! ชาวตะวันตก...ไม่สิ คนที่ไม่รู้จักเครื่องแต่งกายชนิดนี้จะเรียกมันว่ากระโปรง แต่แท้จริงแล้วมันคือผ้าถุง

ผ้าถุงลายดอกสีแสนสดใสเต็มผืนจากเมืองไทย ยังมีเสื้อคอกระเช้าสีส้มแปร๊ดไม่ต่างกัน องค์ประกอบทั้งหลายเหล่านี้ขับให้ผิวขาวเหลืองตามแบบฉบับสาวเอเชียของผู้สวมใส่ดูสดใสโดดเด่น ไม่แปลกใจว่าเหตุใดหลายคนหยิบกล้องถ่ายรูปขึ้นมาบันทึกภาพ

ช่างเป็นภาพที่ดึงดูดสายตาและเงินออกจากกระเป๋าของหนุ่มๆ เสียยิ่งนัก!

ทั้งที่ชอตต็อกมีราคาแพงไม่ต่างจากปล้น แต่คิดต่อแถวซื้อกลับยาวยาว...อย่างที่ว่าน้อยผู้ขายฉีกยิ้มกว้างดีใจ ผันหวานถึงเม็ดเงินที่จะได้รับเมื่อขายหมด

ความคึกคักใช้มีเพียงฟากถนนนี้ แต่อีกฟากถนนก็อัดแน่นไปด้วยผู้คนไม่ต่างกัน ท่ามกลางความหนาแน่นของผู้ใช้ถนน ร่างสูงใหญ่ของบุรุษชาวเอเชียสองคนก้าวขึ้นมาจากสถานีรถไฟใต้ดิน จะกล่าวว่าเขาทั้งสองข้างเป็นบุรุษผู้โดดเด่นสะดุดตาก็คงไม่เกินจริงนัก ใช่ว่าเพียงหน้าตาหล่อเหลาตามแบบฉบับหนุ่มตะวันออก แต่ยังมีคามสูงและรูปร่างผึ่งผายตามแบบฉบับนักกีฬา

แขนขาของทั้งคู่มีชุดครุยสีฟ้าพาดอยู่ ท่าทางการก้าวยวบออกซัดว่ารีบร้อน หนึ่งในนั้นบนเสียงดังอย่างห้วนเสียงเป็นภาษาไทย ตัดกับเสียงสนทนาของคนส่วนใหญ่ที่เป็นภาษาอังกฤษ

“ลืมได้ยังไงวะ ของสำคัญขนาดนั้น”

คนถูกบ่นไม่ตอบโต้ เพราะรู้ว่าเป็นความผิดตน เขาเป็นฝ่ายสะเพร่า ลืมเอกสารสำคัญไว้ในห้องสมุด สองเท้าซึ่งก้าวอย่างเร่งรีบชะงัก เหล่ตามอง เพื่อนผู้เดินเคียงข้าง

“รอที่นั่นละกัน กูวิ่งไปเอาไม่นาน” คำตอบมาพร้อมกับที่เจ้าตัววิ่งไปยังทางม้าลาย โดยไม่ลืมตะโกนบอกเพื่อนผู้เปลี่ยนมาพาดชุดครุยไว้บนไหล่แทนการคล้องแขน “ไม่เกินสิบนาที!”

‘รอย’ ถอนหายใจพาลงพักหน้า มือล้วงกระเป๋าทางเกงสแล็กสีครีม เงยหน้ามองท้องฟ้าอย่างไม่รู้จะทำอะไรระหว่างรอ วันนี้คือวันที่เขาและเพื่อนสนิทผู้มีนามว่า ‘ธาม’ สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนแพทย์ คิดแล้วก็หยิบใบปริญญาที่พากเพียรมาสี่ปีขึ้นมาเปิด ก่อนจะสะดุ้งเพราะแรงสะกิดแขนจากด้านหลัง

“ขอถ่ายรูปด้วยได้ไหมคะ”

ผู้ถามคำถามคือสาวตะวันตกหน้าตาดี ผมบลอนด์เป็นลอนใหญ่ยาวถึงกลางหลัง ดวงตากลมโตสีฟ้าสดใส เธอสวมชุดครุยระดับปริญญาตรี ริมฝีปากทาสีแดงสดฉีกยิ้มกว้าง

“นะคะ”

หากเป็นช่วงเวลาปกติ ชายหนุ่มจะพยักหน้าเพื่อรักษามารยาท แม้ว่าจริงๆ แล้วเขาจะไม่อยากถ่ายสักเพียงใดก็ตาม แต่ในเวลานี้เขาไม่ปรารถนาจะถ่ายรูปร่วมกับใครทั้งนั้น และไม่ต้องการฝืนเพื่อรักษามารยาท ริมฝีปากบางราวริมฝีปากสตรีชยย์ยิ้มตามมารยาท ทว่ายังไม่ทันจะได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เสียงแหลมจัดซึ่งดังมาจากอีกฟากถนนทำให้เขาเบนสายตาไปทางต้นตอของเสียง

ดวงตาคมโตเบิกกว้างเมื่อได้เห็นเจ้าของเสียงผู้กำลังโบกไม้โบกมือแสดงท่าทางว่า ‘ของหมด’ ให้เหล่าลูกค้านุ่มๆ ที่ยืนต่อคิว

ท่าทางของเธอ รอยยิ้มของเธอ ดอกไม้ของเธอ ผ้าถุงของเธอ จับสายตาและหัวใจของเขา...อย่างที่เขาลืมนิสัยขี้ก้างกายเสียสนิท

มือใหญ่ล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาบันทึกภาพเธอผู้นั้น สองเท้าก้าวออกไปด้านหน้า ดวงตาจับจ้องอยู่ที่เธอผู้ยืนอยู่อีกฟากถนน ทันทีที่เท้าก้าวลงสู่พื้นถนน เสียงแตรดังยาวจากรถแท็กซี่ซึ่งขับตรงมาทำให้เขาได้สติ รีบถอยกลับขึ้นสู่ทางเท้า พร้อมกับที่เสียงดูเข้มดังมาจากทางขวา

“ข้ามถนนตรงนี้ได้ยังไง! ข้างหน้าคือทางม้าลายไม่เห็นหรือ อายากได้ใบสั่ง²ไหม”

รอยริบเอ่ยขอโทษต่อเอ็นวายพีตี³ผู้ไม่ได้มอบใบสั่งให้เขาเพราะความผิวยังไม่เกิดขึ้น เมื่อเอ็นวายพีตีจากไป ดวงตาครบรอบพุ่งไปอีกฟากถนน ทว่า...มีเพียงความว่างเปล่า ผู้หญิงคนนั้นหายไปแล้ว

ชายหนุ่มรีบวิ่งไปยังทางม้าลาย สะเงือกกวาดตามองไปรอบเพื่อหาเธอ สองเท้ารีบข้ามถนนทันทีที่สัญญาณข้ามเปลี่ยนเป็นสีเขียว แล้ววิ่งผ่านผู้คนไปยืนเฝ้าจ้องอยู่ที่เธอเคยอยู่ ร่างสูงใหญ่หมุนรอบด้าน ดวงตาสอดส่ายหา

ไม่มี...ไม่มี....

“อ้าว ไอ้รอย” เสียงเรียกมาจากเพื่อนสนิทผู้ก้าวออกมาจากทางเข้าสู่มหาวิทยาลัย ยังไม่ทันเอ่ยถามว่ามีอะไรหรือไม่ รอยก็รีบชิงยิงคำถามใส่

“เมื่อไหร่ถึงเห็นผู้หญิงไหม”

ชามขมวดคิ้วแล้วพยักหน้า “ผู้หญิง? ผู้หญิงก็เต็มมหาวิทยาลัยไปหมด”

รอยส่ายหน้า แหวตาหงุดหงิด “ไม่ใช่! ผู้หญิงเอเชีย คนไทย!” ใช่ เขารู้ว่าเธอคือคนไทย รู้จากผ้าถุงลายดอก และรู้ด้วยสัญชาตญาณอันแสนน่า

² ในสหรัฐอเมริกาสามารถข้ามถนนได้บริเวณทางม้าลายเท่านั้น ถ้าข้ามที่อื่นแล้วตำรวจเห็น อาจได้รับใบสั่งเพราะถือว่าทำผิดกฎหมาย ต้องเสียค่าปรับและได้รับการเตือน รวมถึงถ้าเคยมีประวัติทำผิดกรณีเดียวกัน อาจได้รับโทษจำคุก ถึงจะมีกฎหมายเช่นนี้ แต่ในเมืองใหญ่ๆ หลายครั้งก็มีการฝ่าฝืน และตำรวจหลายคนก็มักปล่อยผ่าน เว้นแต่ในย่านเขตสถานศึกษาที่เคร่งครัดกว่าเขตอื่น

³ NYPD - ตำรวจนิวยอร์ก

ขบขันที่ร้องบอกเขา ทำให้เขาคิดเองเออเองว่า...เธอคือคนไทย

“สูงประมาณนี้ ประมาณร้อยเจ็ดสิบหกเซนติเมตร⁴มั้ง” เขายกมือขึ้นข้างใบหูตัวเองเป็นการยืนยันความสูง “ที่ผมมีดอกไม้สี่สี่แบบซั่มซั่ม สั่มอย่างน่าสะพรึง และถ้ามีเห็นมึงไม่มีทางมองผ่าน สวมผ้าถุงลายดอก อ้อ...ผมสีฟ้าชมพู”

ตามคิดตามแล้วส่ายหน้า ขมวดคิ้วยิ่งขึ้นเพราะไม่เข้าใจ “ญาติเธอหรือว่า...คู่เขาเก่า”

รอยผู้ถูกคาดเดาถอนหายใจ มองผู้คนมากมายที่เดินผ่านไปผ่านมาอย่างหมดหวัง

“ช่างเถอะ” เขาเอ่ยแล้วก็เ็นฝ่ายเดินนำ ก้าวไปได้สามก้าวก็หยุด หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเปิดดูภาพที่บ้านที่กได้ หันหลังมองไปยังที่ที่เธอเคยอยู่พร้อมกับคำถามซึ่งดังขึ้นในใจเขา

เขา...จะได้พบเธออีกหรือไม่

สองปีต่อมา

“มึงต้องโดนน้ำมันพรายติดใส่แน่ๆ เลยไอ้รอย!”

คำแซวของเพื่อนสนิททำให้รอยอดยิ้มขำไม่ได้ ดวงตาคมมองไปยังอีกฟากถนน ภาพเหตุการณ์เมื่อสองปีที่แล้วย้อนคืน ทว่าวันนี้ไม่มีเธอ สาวน้อยดอกไม้สี่สี่...

เวลาผ่านไปไฉยนัก พร้อมกับความล้มเหลวของรอยในการตามหาเธอ ผู้เป็นปริศนา จะว่าล้มเหลวก็ไม่จริงเสียทีเดียว เพราะอย่างน้อยเขาก็สืบหาจนรู้ว่าเธอคือคนไทย มีชื่อว่าอิงวาด เป็นนักศึกษาของโคลัมบัส และเธอจะสำเร็จการศึกษาในวันนี้ ส่วนข้อมูลอื่นไม่อาจค้นหา เพราะมีเหตุผลด้านความเป็นส่วนตัวของอีกฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้อง

⁴ ในสหรัฐอเมริกาใช้หน่วยวัดความยาวเป็นฟุต แต่เพื่อความสะดวกของผู้อ่านที่เคยชินแบบเซนติเมตรมากกว่า ผู้เขียนจะแปลงทุกหน่วยในเรื่องจากแบบอเมริกันเป็นแบบไทย

ด้วยเหตุนี้ ในมือของเขาจึงมีช่อดอกกุหลาบและความหวังว่าจะได้พบเธอเพื่อร่วมแสดงความยินดี

ยิ่งคิดขยahkanก็ยิ่งต้องกลั่นหัวเราะ ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาทำไมกันนะ...เขาถึงดูยึดติดกับเธอผู้นั้นมากจนถึงขนาดวนเวียนกลับมาเดินหาเธอที่มหาวิทยาลัย เรียกว่าแทบจะทุกวันหยุดถ้าไม่เหนื่อยจากการเข้าเวรฝึกแต่โชคชะตาช่างอาภัพนัก เพราะสองปีที่ผ่านมาไม่มีเพียงความว่างเปล่า

เขาไม่เคยหาเธอเจอ...

“วันนี้วันสุดท้าย ผมจะเลิกสนใจคุณแล้วนะ” เขาเอ่ยเสียงนุ่มนวลอย่างตัดสินใจ สองเท้าก้าวไปสู่ทางม้าลาย ดวงตาคมโตจ้องจ้องแต่ทางเข้ามหาวิทยาลัย

เป็นอีกครั้งที่โชคชะตาเล่นตลก เพราะเธอ...ที่เขาตามหา วิ่งผ่านหลังเขาไปสู่สถานีรถไฟใต้ดิน ผ่านเขาไปเพียงแค่อ้อมมือคว้าถ้าเขาได้มีโอกาสหันไปมอง!

เจ้าของร่างสูงเพรียวเกินความสูงของสตรีเอเชียพาดชุดครุยสีฟ้าไว้บนบ่า มือข้างหนึ่งหอบใบปริญญา มืออีกข้างถือกระเป๋าสายรุ้งใบใหญ่จนน่าสงสัยว่าใส่สิ่งใดไว้ในนั้นบ้าง

“เร็วแก สายแล้ว!” เธอเอ่ยเป็นภาษาไทยกับเพื่อนสาวร่างบางเล็กผู้มีสภาพไม่ต่างกัน

สตรีทั้งสองวิ่งลงสู่สถานีรถไฟใต้ดิน รูดบัตรรถไฟอย่างชำนาญ กระโดดเข้าสู่รถไฟสาย 7 ซึ่งมาถึงอย่างพอดีบพอดี ร่างอันแสนเหนื่อยหอบนั่งลงบนเก้าอี้ตัวใกล้สุด ตามด้วยเสียงถอนหายใจอันบอกชัดว่าเธอทั้งคู่อ่อนเพลียใจ

อิงวาดตึงวิภมยาวลีน้ำตาลออก เผยให้เห็นว่าแท้จริงแล้วผมของเธอเป็นสีรุ้ง เธอชื่นชอบการเปลี่ยนสีผม ล้วนแล้วแต่เป็นสีเจ็บและไม่ซ้ำกัน ลองผิดลองถูกไปเรื่อย อันที่จริงจะรับปริญญาทั้งผมสีรุ้งทางมหาวิทยาลัยก็ไม่ว่า แต่เมื่อคิดถึงว่าภาพนี้จะอยู่ต่อไปเรื่อยๆ จนเธอแก่ และจะต้องโดนแม่ตำ ก็อดไม่ได้ต้องสวมวิกผมสีธรรมชาติ

มือขาววางวิกและหยิบกระจกบานเล็กออกมาจากกระเป๋า ส่องแล้วใช้หลังมือเช็ดเหงื่อออกเป็นปริ ดวงหน้าของเธอไร้การแต่งแต้มเครื่องสำอางใดๆ มืออีกข้างรับกระดาษหิซซุจากเพื่อนสาวคนสนิทผู้มีนามว่า ‘ไอริน’

“ในที่สุดพวกเราก็เรียนจบ” เสียงของไอรินดังขึ้นพร้อมกับที่เจ้าตัวถอนหายใจอีกครั้ง

อิงวาดฉีกยิ้มกว้าง หยิบใบปริญญาขึ้นมาดู ดวงตาเรียวยาวแดงรีน น้ำตาลคลอ ในที่สุดก็เรียนจบ ช่วงเป็นช่วงเวลาที่ไม่ใช่แค่อาศัยความเพียร แต่ต้องอาศัยความอดทนเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาต่างชาติผู้เรียนจบด้วยการอาศัยทุนการศึกษาและการทำงานหนัก

น้ายาวแต่ตรงคำว่าเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ดวงตากะพริบถี่พยายามไม่ร้องไห้ ทว่าก็ไม่อาจห้ามน้ำตาที่ไหลออกจากหางตา พร้อมกับที่เพื่อนสนิทกอดเธอแน่นอย่างเข้าใจ

“ແກ່ทำได้แล้ว ชีวิตที่สดใสกำลังรอแกลอยู่”

อิงวาดพยักหน้ารับคำปลอบ ยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่หางตา สูดลมหายใจเข้าลึก เก็บใบปริญญาใส่กระเป๋า ใช้...เธอทำได้ ชีวิตที่สดใสรอเธออยู่ เพราะเธอได้ร่วมงานทันทีที่เรียนจบ ไม่ต้องวิ่งยื่นใบสมัครเช่นเพื่อนร่วมชั้นอีกหลายคน หรือเช่นบัณฑิตจบใหม่ผู้ยังแคว้งคว้างไร้งาน

ขณะที่กำลังคิดถึงความโชคดี อาการปวดท้องก็จู่โจมอย่างฉับพลัน หญิงสาวหน้านิวตัวเอง มือกุมหน้าท้อง กัดริมฝีปากแน่น อาการนี้ทำให้ไอรินตกใจ รีบประคองพร้อมถามเสียงสั้น

“ແກ່เป็นอะไร ให้ฉันโทร. 911 ไหม”

อิงวาดรีบส่ายหน้า ห้ามก่อนเพื่อนสนิทจะกดโทรศัพท์ “ไม่เป็นอะไรหรอกแกล แค่ปวดท้อง” มือขาวลูบท้องเบาๆ รู้สึกเหมือนจะเป็นลมและอยากอาเจียน “ปวดท้องเมนส์”

ไอรินมากลั่นด้วยความเป็นห่วง รีบจួយกระเป๋าเพื่อนมาเปิด แหวกความรกในนั้นแล้วหยิบยาตามส่งให้ “ไปหาหมอดีไหม อยู่ดีๆ หน้าแก่ก็ซีดมาก เหงื่อออกเต็มเลย”

อิงวาดสูดยาตมลึกๆ ความสดชื่นขับไล่ความอึดอัด และอาการปวดท้องอย่างรุนแรงเมื่อครู่ก็เบาลงอย่างน่าประหลาด เธอเริ่มรู้สึกดีขึ้น ยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนใบหน้า

“หาหมอที่นี่อะนะ” พุดแล้วก็อมยิ้ม “แก่จ๋าไม่ได้หรอก ตอนปีหนึ่งฉันก็ปวดท้องมาก ขนาดเข้าฉุกเฉินนะ นอนรอหมอตั้งแต่สองทุ่มยันแปดโมงเช้า อีกวันจนฉันหายปวดท้องแล้ว ก็ยังไม่ได้เจอหมอเลย”

เพื่อนสาวทั้งสองหัวเราะขำเมื่อนึกไปถึงประสบการณ์อันน่าขบขันเกี่ยวกับการหาหมอในอเมริกา ไอรินหยิบกระดาษทิชชูซับเหงื่อข้างแก้มเพื่อนแล้วเล่าเรื่องของตัวเอง

“ฉันเล่าให้แม่ฟังว่าฉันไม่สบายเป็นไข้ เข้าฉุกเฉินนอนรอหมอเกือบวัน หมอมาตรวจสามนาทีกี่ แล้วบอกให้ซื้อไอบูโพรเฟนกิน ถ้าหัวไข้ไม่ลดค่อยกลับมาใหม่ แม่ฉันแทบจะบุกมาอเมริกาเดี๋ยวนั้น”

อิงวาดถอนหายใจ ลายหน้าน้อยๆ “ของแก่กับฉันยังถือว่าเบา แก่จ๋าได้ไหม มิเชลซาหัก เขามาจับๆ แล้วบอกให้รอ กว่าจะได้เอกซเรย์รอไปเออะ กว่าจะได้เจอหมอนั่งร้องไห้จนหมดโคตา น้ำตา เจอเรสซิเดนต์มาจับกระดูกอ่านฟิล์มห่านาทีกี่ ไกลกลับบ้านให้ไปซื้อวิตามินดีกิน แถมไม่เข้าเฝือกให้เพราะต้องรอนัดหมอกระดูก กว่าจะได้นัดหมอกระดูกรอคิวสี่อาทิตย์เพราะเขาบอกของนางไม่สาหัส รอได้ พอไปเจอหมอกระดูกหมอบอกทำอะไรไม่ได้ ต้องรอร่างกายซ่อมแซมเองสี่ถึงหกเดือน”

เพื่อนสาวทั้งสองหัวเราะขำกันอีกครั้ง อิงวาดถอนนี้อารมณ์ดีขึ้นมาก ปวดท้องไม่รุนแรง ส่วนความรู้สึกอยากอาเจียนก็หายไป เธอสูดยาตมลึกๆ อีกสามครั้ง จนแน่ใจว่าเต็มอ้อมก็ปล่อยยาตมลงกระเป๋ า ซบไหล่ไอรินเอ๋ยทิ้งรอยยิ้ม

“หมดเวลาแล้วสินะ กับชีวิตวัยเรียน”

เสียงประกาศแจ้งสถานีต่อไปดังขึ้น หญิงสาวคว่ำสั้ มภาระทั้งหลาย ก่อนจะปล่อยทุกอย่างลงพื้นแล้วกอดเพื่อนรัก

“ไว้อีกกันนะแก่”

ไอริณกดตอบ ตบหลังเพื่อนเบาๆ “แล้วเจอกัน”

ทันทีที่รถไฟได้ติดจอด อิงวาดลุกขึ้นหอบของก้าวออกจากรถไฟ ดวงตาจับจ้องป้ายชื่อสถานี ริมฝีปากบางยิ้มกว้างเมื่อนึกถึงความฝันที่เป็นจริง สองเท้าก้าวอย่างเลื่อนลอย ไม่แนใจนักว่าเป็นความจริงหรือความฝัน เธอเดินไปเรื่อยๆ จนถึงหน้าทางเข้าสถานที่ที่เธอหวังว่า...

นับจากนี้...ที่แห่งนี้จะเปลี่ยนชีวิตเธอให้ดียิ่งขึ้น

“มารายงานตัวค่ะ” หญิงสาวเอ่ยต่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย คือบุรุษร่างสูงใหญ่ห้าคนซึ่งยืนหน้าประตูทางเข้า

หนึ่งในนั้นพยักหน้ารับรู้ “เอกสารล่ะ”

อิงวาดวางของลงกับพื้น นั่งยองๆ หยิบเอกสารตอบรับการเข้าทำงานออกมาส่งให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยผู้หยิบไปดูอย่างเป็นพิธี แล้วส่งใบนั้นให้แก่อีกคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ในป้อม เอ่ยเสียงห้าวทวนเหมือนลั่นพันทันตามแบบขาวนิวยอร์ก

“เชิญ”

“ขอบคุณค่ะ” อิงวาดเอ่ยขอบคุณ แล้วก้มลงแบกของเข้าสู่ด้านใน ดวงตากวาดมองตึกสูงใหญ่ หน้าทางเข้าคือธงชาติสหรัฐอเมริกา และธงขององค์กรสีขาว บนผืนธงคือรูปนกพิราบ การไหวสะบัดของธงพาให้ขนลุกเกรียวไปทั่วร่าง เธอฉีกยิ้มกว้างประหนึ่งคนสติไม่ค่อยดีนักก่อนจะรีบก้าวยาวๆ เข้าสู่ด้านใน ผ่านการตรวจเอกซเรย์สแกนทั้งสัมภาระและร่างกาย

“ขึ้นเจ็ด” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยสาวเอ่ยอย่างรู้ทันว่าผู้มาเยือนมาที่นี่เพราะสาเหตุใด

อิงวาดยิ้มขอบคุณ กิ่งเดินกึ่งวิ่งตรงไปยังลิฟต์ หางตาเลื้อยเห็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่ได้รับการตอบรับเข้าทำงานที่นั่นวิ่งตามมาติดๆ ไม่มีใครเอ่ยทักทายกัน มีเพียงยิ้มให้กันตามมารยาท เพราะทุกคนรู้ว่าสถานะที่นั่นแท้จริงแล้วเด็กจบใหม่ทุกคนยังไม่บรรจุเป็นพนักงานประจำ

เด็กจบใหม่ทั้งหลายสิบคนถูกคัดเลือกให้เข้าสู่ขั้นตอนสุดท้ายเพื่อมาแข่งขันกันด้วยการทำงานจริง และท้ายที่สุดจะเหลือเพียงห้าชีวิตที่ได้กลายเป็นผู้ถูก

คัดเลือกที่แท้จริง!

ไม่มีเพื่อน...มีเพียงคู่แข่งในการแย่งชิงตำแหน่งของคนห้าสิบคน!

ขั้นตอนการรายงานตัว คือการส่งหลักฐานการจบการศึกษา เช่น สัญญาจ้างงานแบบชั่วคราวระยะเวลาสามเดือนในฐานะนักสิทธิมนุษยชนปีหนึ่งตำแหน่งชั่วคราว ทั้งยังมีสัญญาเก็บความลับทุกเรื่องราวที่เกิดขึ้นในการทำงานและเกิดขึ้นภายใต้องค์กร Human Rights Center หรือชื่อย่อคือ HRC รวมถึงสัญญาควบคุมการใช้สื่อโซเชียล ห้ามใช้ทุกช่องทางในเวลางาน หากไม่เกี่ยวข้องกับงาน และห้ามโพสต์ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเรื่องงาน

ขั้นตอนเหล่านี้ใช้เวลาเพียงสามสิบนาที พนักงานใหม่พากันทยอยเดินทางออกจากตึก พร้อมสัญญาการร่วมงานที่จะเริ่มขึ้นในเดือนหน้า

ทว่ามีคำถามหนึ่งทำให้องค์การชะงักงันที่กำลังจะก้าว ตัดสินใจหันไปทางเจ้าหน้าที่ผู้รับเรื่องรายงานตัว

“ขอโทษนะค่ะ” เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงแสนสุภาพ ซึ่ผมสิ่จู้งของตัวเอง “ไม่ทราบว่าจะต้องยอมผมกลับไปเป็นสิทธิรรมชาติใหม่ค่ะ”

คำถามนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ใหม่พากันรอฟัง ใช้เพียงองวดที่มีผมสืแสบสันคนอื่นก็เช่นกัน เจ้าหน้าที่ชาวแอฟริกัน-อเมริกันซึ่ผมสืแสบสดของตัวเอง

“ผมฉั้นสือะไร”

“สืแสบค่ะ” องวดตอบพลางยิ้มแหย

เจ้าหน้าที่สาวยกไหล่ ยกมือแตะผมตัวเอง

“คิดว่าฉั้จะไปยอมสืจู้งแบบเธอ” เธอเอ่ยแล้วกวาดตามองไปยังเจ้าหน้าที่น้องใหม่ กระแอมแล้วพูดดังกว่าเดิม “เอาละ ทุกคนฟัง ที่นี้...คือหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชน มนุษย์ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพในการสร้างความสุขและความพอใจให้ตัวเอง เธออยากโกนผม ทำผมทรงอะไรก็ได้ หรือจะทาสีผมสือะไรก็ได้ ไม่มีกฎว่าห้ามทาสีผม แต่...”

หญิงสาวหยุดชั่วขณะ สองมือยกขึ้นแตะผมตัวเองอีกครั้ง

“อย่างที่ทุกคนรู้ ความน่าเชื่อถือก็เป็้สิ่งสำคัญ เราไม่มีกฎว่าห้ามทาสีผม แต่มีกฎว่าต้องมีความน่าเชื่อถือ นั่นก็เป็้ปัญหาที่พวกเธอทุกคนต้อง

จัดการ จะทำยังไงให้ตัวเองดูน่าเชื่อถือทั้งที่มีสืผสมไม่ใช่สีสุภาพ และไม่ใช้สีที่น่าเชื่อถือ นั่นเป็นปัญหาของพวกเธอ หาทางออกด้วยตัวเอง ไม่ต้องมาถาม เพราะถ้าถามก็แปลว่าเธอไม่คู่ควรจะอยู่ที่นี้ต่อ โชคดีค่ะทุกคน”

ไม่มีใครถามสิ่งใดต่อ ทุกคนพากันแยกย้าย อิงวาดคิดว่าจะยอมผสมกลับเป็นสีน้ำตาล เธอต้องการงานนี้ จะพลาดไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้องลดทุกความเสี่ยงที่จะไม่ได้งาน

หญิงสาวเดินข้ามถนนไปอีกฝั่งสู่ห้องพักที่เธอเช่าอยู่ เป็นห้องพักขนาดเล็กทว่าราคาไม่เล็กตาม ถึงกระนั้นเธอก็เลือกที่นี่ เพราะทำเลที่พักใกล้ที่ทำงานในระดับเดินได้ ตัดปัญหาเรื่องการไปสายเพราะการจราจรติดขัด

ห้องพักมีเพียงห้องนอนและห้องน้ำเล็กๆ ยังดีที่ในห้องน้ำมีอ่างอาบน้ำขนาดเล็กกะทัดรัด ไม่มีห้องครัวและไม่ได้รับอนุญาตให้ทำอาหาร นอกเสียจากการใช้ไมโครเวฟอุ่นอะไรเล็กๆ น้อยๆ

หญิงสาววางของทั้งหมดลงกับพื้น ห้องค่อนข้างรกไม่ใช่เพราะเธอยังไม่ได้จัดของ แต่เพราะเธอมีนิสัยไม่เป็นระเบียบอยู่แล้ว

รก...ในระดับที่แม่ชอบบ่นว่า ‘จะไม่แปลกใจถ้าฉันเจอูในห้องนอนแก!’

เมื่อคิดถึงแม่ ริมฝีปากบางก็คลี่ยิ้ม มือล้วงเจลลี่บินจากกระเป๋าส่งเข้าปากเคี้ยว มืออีกข้างหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาส่งข้อความข้ามประเทศไปบอกแม่สั้นๆ

‘ได้งานแล้ว’

ร่างสูงโปร่งหยิบชุดครุยขึ้นมาจากพื้นแล้วถือไปยังตู้เสื้อผ้า แขนชุดครุยอัดกับเสื้อผ้าที่แขวนอย่างไ้ระเบียบ ตามด้วยการดูเวลาจากนาฬิกาข้อมือ ก้าวเดินออกไปทางกองของมากมายซึ่งกองไว้หน้าประตู หยิบกระเป๋าสะพายใบใหญ่สีชมพูสะท้อนแสงขึ้นมา ตรวจดูว่าถุงผ้าอยู่ในนี้เรียบร้อย แล้วเปิดประตูออกจากห้อง

ถึงเวลาสะสมเสบียง

เพราะชีวิตของอิงวาดไม่ได้อยู่อาศัยในสหรัฐอเมริกาในฐานะลูกคนมีเงินที่พ่อแม่ส่งเสีย ทำให้เธอต้องดิ้นรนอย่างหนัก และประหยัดทุกสิ่งที่ได้ โดยเฉพาะเรื่องอาหาร

เธอไม่ชอบรับประทานอาหารตะวันตก และการซื้ออาหารเอเชียจากร้านอาหารก็จัดว่ามีราคาสูงถ้าเทียบเป็นเงินไทย ถึงกระนั้นก็มีวิธีประหยัด นั่นคือการซื้ออาหารช่วงเวลาก่อนร้านปิด

อิงวาดนั่งรถไฟใต้ดินซึ่งเป็นบัตรแบบรายเดือนไม่จำกัดเที่ยวจากแมนฮัตตันสู่ควีนส์ เดินทางไปร้านอาหารจีนอันเป็นร้านอาหารที่เรียกว่า ‘ร้านจับกัง’ เพราะที่นี่ให้ข้าวเยอะและราคาถูก ข้าวและกับข้าวสี่อย่างทั้งยังมีซุป จำหน่ายในราคาเพียงห้าเหรียญห้าสิบ

แต่อิงวาดไม่เคยซื้อราคาเต็ม เธอจะเดินเตร็ดเตร่ไปเรื่อยทั่วย่านเอเชียนทาวน์ ฆ่าเวลาด้วยการตรวจสอบราคาของผักที่ซูเปอร์มาร์เกตเอเชีย ผังตรงข้าม เพื่อรอเวลาสามทุ่มห้าสิบห้า แล้วจึงเดินกลับมาซื้อข้าว

เพราะช่วงเวลานี้ เธอสามารถซื้ออาหารได้ในราคาเพียงสามเหรียญห้าสิบ!

หญิงสาวซื้ออาหารสำหรับหนึ่งสัปดาห์ แบกอาหารใส่ถุงผ้า แล้วเดินทางกลับสู่แมนฮัตตัน จัดแจงแยกใส่กล่องแล้วอัดใส่ช่องแช่แข็ง จนทุกอย่างเรียบร้อย จึงถือข้าวกล่องสำหรับวันนี้ไปยืนมองที่หน้าต่างบานใหญ่

ห้องห้องนี้ไม่มีระเบียง หน้าต่างกระจกถูกเลื่อนออก รับลมเย็นเยือกแห่งช่วงเวลาดี มือสาวเริ่มตักข้าวเข้าปาก ดวงตาเรียวยาวทอดมองแสงไฟจากตึกน้อยใหญ่เบื้องหน้า

นี่สินะแมนฮัตตัน ดินแดนที่คนส่วนใหญ่ใฝ่ฝันจะมาเยือน...

มือที่ตักข้าวชะงัก ร่างสูงโปร่งหันกลับไปหยิบโทรศัพท์แล้วเปิดเพลง “Empire State of Mind” ท่อนที่ถูกเปิดวนไปวนมาคือท่อนที่ร้องว่า

“New York, concrete jungle where dreams are made of.
There’s nothing you can’t do. Now you’re in New York.”

ดวงตาเรียวยาวกะพริบถี่ น้ำตาไหลออกจากหางตา ภาพเมืองนิวยอร์ก

ที่ในอดีตเธอไฝฝั้นจะยื่นมองปรากฏตรงหน้า มื่อยื่นออกไปราวจะคว้าไฟ
สีแดงซึ่งกะพริบจากตึกสูงใหญ่ที่ตั้งอยู่ไกลออกไป

ไฟสีแดง...ที่เปรียบตั้งความฝัน

อิงवादสุดลมหายใจเข้าลึก แล้ววันที่เธอไฝฝั้นมาทั้งชีวิตก็เริ่มต้นขึ้น
ที่นี่คือนิวยอร์ก...There's nothing you can't do...

ที่นี่ เธอจะสร้างความฝันของเธอให้...กลายเป็นจริง!

บทที่ สอง

ผู้ชายชายน้ำ

เดือนมิถุนายนคือเดือนแสนพิเศษสำหรับอิงวาด ไม่ใช่เพราะเป็นเดือนเกิด แต่เพราะเป็นเดือนที่เธอเริ่มทำงานอย่างเต็มตัวเป็นครั้งแรกในฐานะนักสิทธิมนุษยชนปีหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะเป็นตำแหน่งชั่วคราวก็ตาม

เพราะที่เอชอาร์ซีไม่มียูนิฟอร์ม ในขณะที่เจ้าหน้าที่หน่วยงานอื่นล้วนพากันสวมสูท แต่หน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนนั้นมีเอกลักษณ์ที่แสนแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด คือสวมชุดตามใจปรารถนา และเจ้าหน้าที่หญิงส่วนใหญ่ไม่สวมสูท ส่วนเจ้าหน้าที่ชายมีทั้งสูทสามชิ้น และเสื้อยืดสวมสูทคลุมทับอย่างพอเป็นพิธี หรือหากตำแหน่งปีสูงขึ้น บางคนสวมกางเกงยีน

ในฐานะเจ้าหน้าที่ใหม่ผู้ยังไม่รู้อะไรเช่นอิงวาด การเลือกรวมผมที่ย่อมลื่นน้ำตาลเป็นทางม้า สวมกางเกงขายาวกับเสื้อยืดสีขาว รองเท้าส้นแบนสีดำ คือการแต่งกายที่ปลอดภัยที่สุด เพราะเธอยังไม่รู้ว่า แท้จริงแล้วคำว่า ‘ตามใจปรารถนา’ นั้นได้ถึงระดับไหน

สิ่งแรกที่เธอทำเมื่อไปถึง คือการไปปรับบัตรประจำตัวที่แผนกบุคคล สุดลมหายใจเข้าลึก กดลิฟต์สู่ชั้นสี่สิบเจ็ดอันเป็นชั้นห้องทำงานของหัวหน้าแผนกต่างๆ ระหว่างทางมีผู้ร่วมงานหรือที่เรียกว่าคู่แข่งโดยสารลัพท์ไปด้วย

พวกเธอสวมเสื้อเชิ้ตขาวกางเกงสแล็กเช่นเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างหักทลายกันตามมารยาท ไม่มีการโอบกอดหรือพุดคุย

ทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก เจ้าหน้าที่ห้องใหม่ทุกคนพากันมองหน้ากัน ก่อนที่ชายหนุ่มหนึ่งเดียวในลิฟต์จะใช้มือดันประตูไว้อย่างแสดงความเป็นสุภาพบุรุษ เปิดทางให้สุภาพสตรีออกไปก่อน สุภาพสตรีทั้งหลายเดินออกจากลิฟต์ตามลำดับ และพากันตรงไปยังห้องประชุม A7 ตามที่ได้รับโทรศัพท์แจ้งเมื่อวานช่วงบ่าย

ห้องประชุม A7 เป็นห้องกระจก ด้านในไม่มีแม้แต่โต๊ะหรือเก้าอี้ท่ามกลางความว่างเปล่า สุภาพสตรีอายุราวสี่สิบต้นๆ ยืนกอดอกอยู่กลางห้อง เธอสวมเสื้อเชิ้ตสีแดงสด กางเกงสกินนี่สีน้ำเงินเข้ม บนศีรษะติดโบขนาดใหญ่สีเหลือง แต่งหน้าจัดอย่างกับนึกว่าทำงานในนิตยสารแฟชั่นมากกว่าหน่วยงานสิทธิมนุษยชน เธอผู้นี้มีนามว่า มอลรีน ธัง สาวจีน-อเมริกันผู้เป็นหัวหน้าดูแลเจ้าหน้าที่ปีหนึ่งถึงสามของเอชอาร์ซี

“ยินดีต้อนรับทุกคนสู่เอชอาร์ซี” มอลรีนผายมือไปรอบห้อง เป็นสัญญาณว่าให้ทุกคนกระจายกันเป็นวงกลมล้อมรอบเธอ

ผู้มาถึงก่อนแล้วรีบทำตาม ผู้เพิ่งมาถึงไม่รอช้ารีบตรงเข้าประจำที่ มอลรีนเหลือบตามองนาฬิกาเรือนกลมสีขาวขนาดใหญ่ซึ่งติดอยู่บนผนังห้อง อันเป็นเครื่องประดับเพียงหนึ่งเดียวของห้องนี้ เข็มนาฬิกาบอกเวลา 8:30 นั่นคือเวลานัด

“ปิดประตู” เธอออกคำสั่งด้วยเสียงทรงอำนาจ

เจ้าหน้าที่ห้องใหม่หรือที่ถูกเรียกว่าเจ้าหน้าที่ปีหนึ่งผู้อยู่ใกล้ประตูที่สุด รีบปิดประตูห้องประชุม โดยมีเจ้าหน้าที่ปีหนึ่งที่เพิ่งเดินออกจากลิฟต์กำลังวิ่งตรงมา แล้วก็เป็นเช่นที่คิด เจ้าหน้าที่ผู้มาสายไม่ถึงสามวินาทีเคาะประตูห้อง มอลรีนปรายตามอง เหลือบตามองนาฬิกาข้อมือ แล้วก้าวยาวๆ ตรงไปเปิดประตู เอ่ยเสียงดัง

“เธอสองคนมาสายไปสองวินาที ขอแสดงความเสียใจด้วย เธอถูกไล่ออกเพราะทำผิดกฎและไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับตำแหน่งงาน”

คำประกาศของหัวหน้าทำให้ห้องประชุมที่เงียบอยู่แล้วยิ่งเงียบกริบ ประหนึ่งปาเข้าไปคืนเดือนมืด เจ้าหน้าที่สองคนนั้นซึ่งมาสายกว่าเวลาสองวินาที มองหน้ากัน แล้วหันมองมอลรีนราวจะถามว่า ‘จริงหรือ’

มอลรีนชี้ไปทางลิฟต์ “เชิญ เธอสองคนมาสาย เธอทำผิดกฎร้ายแรง” เธอเอ่ยแล้วปิดประตูอย่างไม่สนใจว่าผู้ถูกไล่ออกทั้งสองจะรู้สึกเช่นไร สองเท้า ก้าวยาวๆ กลับสู่ที่เดิม ยืนกอดดอก กวาดตามองเจ้าหน้าที่ปิ่นหนึ่งที่ปิ่นหนึ่งที่ยามนี้เหลือ ลีลิบแปดคน

“พวกเธออาจจะคิดว่าสองคนนั้นเดินเข้าตึกและสแกนบัตรก่อนเวลานัด จะเป็นการมาสายได้อย่างไร แต่พวกเธอลืมไปรีเปลว่าเวลานัดคือ 8:30 สถานที่คือห้องห้องนี้ ต่อให้พวกเธอสแกนบัตรเข้างานตั้งแต่เจ็ดโมงเช้า แต่ถ้าเธอมาถึงห้องนี้สาย ก็แปลว่าสาย” เธอขยับตัวกอดดอก แล้วเอ่ยต่อ

“กฎที่สำคัญที่สุดของเอชอาร์ซีคือการตรงต่อเวลา ถ้าใครได้อ่านสัญญา ที่พวกเธอได้เซ็นไว้ ในนั้นระบุชัดเจน โทษของการมาสาย ไม่ตรงต่อเวลา คือ การไล่ออกทันที ไม่มีการเตือนหรือพักงาน พวกเธออาจจะคิดว่าการเลตเพียง หนึ่งวินาทีจะมีปัญหาอะไรนักหนา นั่นเพราะพวกเธอยังไม่เริ่มต้นทำงาน แต่เมื่อพวกเธอเริ่มทำงาน เธอจะรู้ว่างานที่เกี่ยวข้องกับชีวิตคน สายแค่ครึ่งวินาที ก็ทำให้เรื่องราวเปลี่ยนได้ แค่ครึ่งวินาทีก็ทำให้คนที่พวกเธอกำลังให้ความ ช่วยเหลือ...ตายได้!”

ดวงตาชั้นเดียวกวาดมองเจ้าหน้าที่ปิ่นหนึ่งซึ่งประกอบด้วยหลากหลาย เชื้อชาติ มือผายออกกวาดไปทั่ว

“เพราะที่นี่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ และสุดท้ายแล้วมีเพียงห้าคนที่ จะได้รับการคัดเลือก ฉะนั้นยากให้พวกเธอรู้ว่า การคัดเลือกจะเป็นไปอย่าง ยุติธรรมที่สุด

“พวกเธอทุกคนได้รับการคุ้มครองภายใต้กฎหมาย Discrimination⁵

⁵ กฎหมาย Discrimination คือกฎหมายเกี่ยวกับความเท่าเทียม การแบ่งชนชั้น การ กีดกันทางความเป็นมนุษย์

ที่นั่นไม่มีการแบ่งชนชั้นทางเชื้อชาติหรือทางสังคมใดๆ ทุกคนไม่ว่าจะเชื้อชาติใดล้วนมีความเท่าเทียม มีสิทธิ์ถูกเลือกและไม่ถูกเลือกเหมือนกัน”

มือขาวแตะลงบนเสื้อเชิ้ตสีแดงสด ริมฝีปากเคลือบสีบานเย็นคลี่ยิ้มบางๆ คล้ายต้องการคลายความตึงเครียดเมื่อครู่

“การแต่งกาย จะสวมใส่อะไรก็ได้ ที่นั่นให้สิทธิ์ในการแต่งกายสูงมาก แต่ถ้าเธออยากจะสวมวิกินิมาทำงาน เธอมีสิทธิ์นั้นถ้าเธอมีตำแหน่งที่ ‘มีอำนาจมากพอ’ เอชอาร์ซีตัดสินคนจากการทำงาน ไม่ใช่เชื้อชาติ ไม่ใช่การแต่งกาย มนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเลือกสวมใส่สิ่งที่ต้องการ ถ้าที่นั่นไม่มีการจำกัดกฎเกณฑ์ และยินดีด้วย เอชอาร์ซีคือที่แห่งนั้น แต่...ปีแรกนะ ก็ให้มัน...”

ดวงตาเรียวยาวตามแบบฉบับสาวเอเชียปรายมองออกไปด้านนอก ซึ่งมีสตรีแอฟริกัน-อเมริกันสวมเสื้อเกาะอกสีเขียวสะท้อนแสง ผ่าคลุมไหล่ยาวกรุยกรายลากพื้นสีม่วงเปลือกมั่งคุด และกางเกงยีนสีเหลืองมะนาวเต็มไปด้วยรูขาดทั้งตัว ก่อนจะเบนสายตากลับมาสู่เจ้าหน้าที่ปีหนึ่ง

“อย่าเพิ่งขนาดนั้น นั่นคือระดับสูง ถ้าเธออยากจะทำอิสระระดับนั้น ข้อแม้เดียวคือเธอสามารถปิดดีลมูลค่าเงินบริจาคสิบล้านเหรียญขึ้นไปได้ ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมง ในฐานะรุ่นพี่และผู้ดูแล ฉันจะบอกความจริงข้อหนึ่งให้พวกเธอจำไว้ ที่นั่นไม่ใช่แค่องค์กรการกุศล แต่อยู่ด้วยเม็ดเงิน เธอสามารถแต่งตัวยังไงก็ได้ ถ้าเธอสร้างเม็ดเงินได้ในระดับที่ผลงานบดบังปัญหาเรื่องการแต่งกายอันแสนขัดตา

“เธออาจมีคำถามในใจว่า แต่งตัวแบบนั้น ช่างน่าสงสัยว่าเป็นไปได้อย่างไรที่ไม่โดนผู้บริหารหรือใครๆ ตำหนิ ทั้งยังทำเงินได้มหาศาล นั่นเป็นความสงสัยที่ดี แต่ฉันไม่มีคำตอบให้ อยากได้คำตอบ จงเรียนรู้และหาคำตอบด้วยตัวเอง ที่นั่นคือนิวยอร์ก Nothing is impossible.”

มอลรีนตบมือตามด้วยการยิ้มกว้างขึ้น

“เอละ พวกเธอรู้ดีนะว่าพวกเธอยังไม่ใช่เจ้าหน้าที่ปีแรกที่แท้จริง พวกเธอมีเวลาสามเดือนที่จะแข่งชิงการเป็นหนึ่งในห้าคน”

การให้โอวาทดำเนินไปเรื่อย พร้อมกับที่อิวาตเริ่มสำรวจผู้ร่วมงาน

อีกสี่สิบเจ็ดคน ทุกคนล้วนลดความเสี่ยงด้วยการยอมผมเป็นสีธรรมชาติ คราวๆ แล้วทั้งสี่สิบแปดคนแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม คือกลุ่มที่มีทักษะความเป็นมนุษย์ หรือกลุ่มที่มีลักษณะเข้าได้กับมนุษย์ปกติทั่วไป สามารถสนทนาให้ความบันเทิงได้ และกลุ่มที่ไร้ทักษะความเป็นมนุษย์ คือเข้ากับคนอื่นไม่ค่อยได้ แปรกแยก คอยกับใครไม่ค่อยเข้าใจ ไม่มีอารมณ์แห่งความเป็นมนุษย์ ทุกสิ่งตัดสินแบบขาวดำ

นั่นแปลว่าการแข่งขันแท้จริงแล้วแข่งกันสองกลุ่ม เพราะเอชอาร์ซีจำเป็นต้องใช้ทั้งคนที่มีความเป็นมนุษย์และไม่มีทักษะความเป็นมนุษย์แน่นอนว่าอิงवादอยู่ในกลุ่มผู้มีความเป็นมนุษย์

เจ้าหน้าที่ปีหนึ่งทั้งสี่สิบแปดคนล้วนจบมาจากมหาวิทยาลัยห้าอันดับแรกของสหรัฐอเมริกา⁶ เพราะฉะนั้นประเด็นการแข่งขันด้านชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยถูกตัดออกไป เช่นเดียวกับที่ที่นี้รับเฉพาะผู้ได้รับเกียรตินิยมอันดับสองขึ้นไป ประเด็นเกรดเฉลี่ยก็ถูกตัดออกไป

เรียกได้ว่าการคัดเลือกห้าคน คัดที่ผลงานการทำงานสามเดือนนี้อย่างแท้จริง ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยและเกรดเฉลี่ยไม่มีผล เพราะทุกคนถูกจัดว่าอยู่ในกลุ่มที่มีสองสิ่งนี้อย่างเท่าเทียม

“เอละ ทุกคนแยกย้ายได้ โต๊ะทำงานของพวกเขาอยู่ชั้นสิบ บนโต๊ะมีงานแรกของพวกเขาวางอยู่ Have a wonderful day.”

เจ้าหน้าที่ปีหนึ่งทุกคนพากันแยกย้ายไปยังห้องทำงานชั้นสิบ บ้างรอ

⁶ ตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา บริษัท หน่วยงาน หรือองค์กรไม่สามารถระบุอย่างชัดเจนได้ว่า รับเฉพาะผู้สมัครจากมหาวิทยาลัยใด และไม่สามารถกำหนดเกรดเฉลี่ยขั้นต่ำ เพราะถือว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติของการสมัครงานจริง องค์กรใหญ่ๆ ทุกองค์กรมีการกำหนดภายในว่ารับเฉพาะผู้ที่จบการศึกษาจากที่ใดและเกรดเฉลี่ยเท่าใด นับเป็นเรื่องปกติที่ทุกคนไม่จำเป็นต้องพูดแต่รู้อยู่แล้ว สามารถส่งใบสมัครไปได้ เพียงแค่ใบสมัครถูกโยนทิ้งและไม่รับพิจารณา จะได้รับคำตอบจากหน่วยงานว่า ‘คุณสมบัติไม่เหมาะสมกับตำแหน่งงาน/ไม่ถึงมาตรฐาน’ อันเป็นเหตุผลที่ไม่สามารถฟ้องร้องได้ และไม่ผิดกฎหมาย Discrimination

ลิปต์ บ้างเดินลงบันได อิงวอดเลือกเดินลงบันไดมากกว่าการรอ อาศัยช่วงเวลาที่สองเท้าก้าวเดินในการครุ่นคิด

เจ้าหน้าที่ปีหนึ่งสี่สิบแปดคน มีมาจากโคลัมบัสสิบคน สิบคนนั้นไม่น่ากลัว เพราะเธอรู้ว่าแต่ละคนมีทักษะใดและความฉลาดใด ที่น่ากลัวและยากจะคาดเดา คืออีกสามสิบแปดคนที่เหลือ

“ช่างเถอะ ทำเต็มที่ละกัน”

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก ยึดกว้างมือกำแน่น สิ่งที่เธอต้องการไม่ใช่เพียงแค่ตำแหน่งหนึ่งในห้าของผู้ได้รับคัดเลือก แต่ยังฝันไปถึงการได้รับวิชาทำงาน เพราะในยามนี้สถานะของเธอที่สหรัฐอเมริกา คือการอยู่ด้วยโอพีที⁷

ห้องทำงานสำหรับเจ้าหน้าที่ปีแรกผู้ยังไม่ผ่านการบรรจุเป็นเจ้าหน้าที่ประจำ คือห้องกว้างเต็มความยาวของชั้นสิบซึ่งถูกซอยแบ่งเป็นคอกๆ แต่ละคอกมีป้ายชื่อติดวาคือโต๊ะของใคร สูตรริมห้องคือหน้าต่างกระจกบานใหญ่เปิดไม่ได้ มีมู่ลี่สีขาวปิดเต็มบานเพื่อบดบังแสงแดดที่สาดเข้ามา เห็นแล้วรู้สึกอึดอัด ทว่าไม่มีใครแสดงความคิดเห็น ต่างคนต่างนั่งประจำที่ของตน

โต๊ะของอิงวอดคือโต๊ะตัวสุดท้ายติดกับหน้าต่างกระจกบานใหญ่ บนโต๊ะมีอุปกรณ์เครื่องเขียนวางพร้อม นอกจากเพิ่มงานแรกที่ได้รับมอบหมาย ยังมีเอกสารสัญญาการจ้างงานตำแหน่งนักสิทธิมนุษยชนชั่วคราวซึ่งมีลายเซ็นของผู้บริหารและของเธอวางอยู่ ฉบับนี้สำหรับให้ทุกคนเก็บไว้

หญิงสาวหยิบเจลลี่บีนขึ้นมาจากถุงหนึ่งกำมือ หยอयरับประทาน พร้อมกับเปิดเพิ่มอ่าน แล้วก็พบว่ากฎเรื่องเวลาเป็นจริงดังที่มอลรีนกล่าว

⁷ OPT (Optional Practical Training) คือสิ่งที่นักเรียนในสหรัฐอเมริกาผู้ถือวีซ่านักเรียน (F1) ได้รับระหว่างหรือหลังการเรียนจบระดับปริญญาตรี โท หรือเอก สามารถทำงานต่อได้อย่างถูกกฎหมายหนึ่งปี เป็นการดึงนักเรียนที่มีความสามารถสูงให้ทำงานในสหรัฐอเมริกา ในอดีตมีอายุสิบสองเดือน แต่ในสมัยประธานาธิบดีโอบามามางสาขาวีซ่าเปลี่ยนเป็นสิบเจ็ดเดือน

ไม่มีการตกเตือน โทษเดียวคือการไล่ออก เป็นความสะเพร่าของอิมवादที่วันนั้นไม่ได้อ่านทุกอย่างโดยละเอียด ความตื่นเต้นที่ได้งานทำให้เธอรีบเซ็นอย่างกลัวว่าผู้จ้างจะเปลี่ยนใจ

มือซึ่งส่งเจลลี่บีนเข้าปากชะงัก รีบคว้าถุงขนมยัดลงกระเป๋า กวาดตามองรอบด้าน ตามด้วยการไล่อ่านสัญญาารวมถึงกฎอย่างละเอียดอีกครั้ง ถอนหายใจโล่งอกแล้วหยิบถุงเจลลี่บีนขึ้นมาวางบนโต๊ะใหม่ เพราะที่นี้ไม่มีกฎว่าห้ามรับประทานขนมหรืออาหารในเวลางาน

มือเรียวยาวสอดเอกสารลงกระเป๋า ตั้งใจแน่วแน่ว่าคืนนี้จะต้องอ่านอย่างละเอียดทั้งหมดอีกครั้ง ขณะเก็บสัญญา คิ้วขมวดร่างสะดุ้งเพราะอาการปวดท้องเฉียบพลัน เธอขยับตัวตรง มือบีบปวดหน้าท้องส่วนล่าง สูดหายใจเข้าลึก อาการปวดท้องค่อยๆ บรรเทา ที่เข้ามาแทนคืออาการปวดหลังซึ่งเกิดขึ้นมาพักใหญ่แต่อยู่ดีๆ ก็หายไป เช่นเดียวกับในครั้งนี้

เธอเคยคิดอยากไปพบหมอ แต่เมื่อการรอคิวอันนานแสนนาน และมีปัญหาด้านค่าใช้จ่าย แม้จะมีประกันสุขภาพ แต่ก็ไม่ครอบคลุมทั้งหมด ค่ารักษาพยาบาลที่แพงมากในระดับทำคนล้มละลายได้เช่นที่เป็นข่าวมากมาย เลยอาศัยกินยาแก้ปวด ตัดสินใจรอกลับไทยค่อยไปพบหมอ

ยังมีอีกหนึ่งเหตุผลที่สำคัญ เธอต้องประหยัดเงิน เพราะมีหนี้ก้อนโตหลายล้านบาทที่เมืองไทยซึ่งต้องรับผิดชอบส่งเงินเพื่อสะสม

คิดแล้วก็หนักอก ถอนหายใจพลางหลับตา หยิบยาแก้ปวดขึ้นมา ทว่ายังไม่ทันกินอาการปวดก็หายไปเสียก่อน เธอจึงเปิดแฟ้มเอกสารลิ้มรสดวงตาวาวเรียวกว้างเมื่อเจอกับหัวข้องานที่ได้รับมอบหมาย

คติสิทธิมนุษยชนของผู้บริโภค

หญิงสาวขยี้ตา แล้วก็พบว่าไม่ได้อ่านผิด และยิ่งเมื่อได้อ่านรายละเอียดก็เกาติระระไม่เข้าใจว่าทำไมคดีนี้ถึงตกมาสู่มีอันสิทธิมนุษยชนแทนที่จะไปสู่มีอนายความ ส่วนเหตุผลว่าทำไมเธอได้รับคดีนี้ คาดเดาได้อย่างง่ายดายว่า เพราะเธอเคยมีประสบการณ์การทำงานกับผู้บริโภคไข่มื้อครั้งเคยรับทุนสมัยเรียน

ผู้บริจาคไปกับผู้บริจาคอสุจิ...ไม่แตกต่างกันนัก แต่ก็แตกต่างกัน
อย่างยิ่ง!

อิงวาดเลือบตามองโต๊ะอื่นๆ พบว่าทุกคนเริ่มทำงานที่ได้รับมอบหมาย
เธอก็เริ่มต้นทำงานของตน ดวงตาปีดลงเพื่อทวนขั้นตอนการทำงานตามที่ได้
เรียนมาและเคยได้ฝึกงาน เมื่อสี่มิตาขึ้นก็เริ่มอ่านเพิ่มอีกครั้งอย่างละเอียด
ที่สุดและรวดเร็วที่สุด ก่อนจะพลิกหน้าข้อมูลติดต่อผู้ร้องทุกข์ ยกหูโทรศัพท์
ขึ้น กดเลขหมายที่ปรากฏในการติดต่อ เอ่ยด้วยน้ำเสียงแสนสุภาพเป็นการ
เป็นงาน

“สวัสดิ์คะคุณลูอิส ดิฉันอิงวาด เป็นนักสิทธิมนุษยชนที่จะดูแลเศษของ
คุณ ไม่ทราบว่าคุณสะดวกเข้ามาที่เอชอาร์ซีวันพรุ่งนี้ไหมคะ”

อดัม ลูอิส คือบุรุษชาวอเมริกันเชื้อสายไอริช อายุสามสิบปี ผม
บลอนด์ ตาฟ้า ผิวสีปมแดด รูปร่างสูงเพรียวแต่กล้ามเนื้อ สมกับอาชีพ
ครูสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งย่านฮาร์เลม เขาสวมเสื้อยืด
สีขาวกางเกงวอร์ม ช่างเป็นบุรุษที่ดีมาก...โดยเฉพาะอย่างยิ่งยามเขาขยับตา
ให้เธอ

“เอ่อ...” หญิงสาวนั่งลงตรงข้ามกับเขา รู้สึกลำบากใจยิ่งนักที่จะเกริ่น
เข้าเรื่องการบริจาคอสุจิ ถึงแม้จะเป็นเรื่องแสนปกติที่จะพูดถึง แต่ก็อด
เขินอายไม่ได้ อาจเป็นเพราะเบื้องหน้าเธอคือหนุ่มหล่อ ทั้งยังมีแวตเจ้าชู้
ของเขา มันทำให้เธอหน้าแดง หลบตาหนีแล้วตัดสินใจเปิดแฟ้ม รวบรวม
ลมหายใจและความกล้า พุ่งเข้าประเด็นโดยไม่เริ่มต้นที่การแนะนำตัวเช่นที่
ควรทำ

“คุณลูอิส คุณต้องการร้องเรียนเรื่อง...”

“อดัม เรียกผมว่าอดัม” ชายหนุ่มเอ่ยชัดสบายๆ เขาพสาณมือวางไว้บน
โต๊ะ “ผมต้องการร้องเรียนสิทธิบุรุษ สิทธิของผู้บริจาคอสุจิ”

อิงวาดพยักหน้าตามมารยาท เริ่มต้นจดข้อมูลและเอ่ยทวน

“คุณอดัม ลูอิส อายุสามสิบปี เมื่อวันที่ 5 มกราคมปีนี้ได้เข้าร่วมเป็น

ผู้บริจาคอสูรกับทางนิวโลฟส์เบิร์กเซ็นเตอร์ ในการบริจาคครั้งที่สามจนถึงครั้งที่หก คุณรู้สึกงง เอ่อ...เอ่อ...”

ผู้ร้องทุกข์เลิกหัวเมื่อเห็นท่าทางอีกอักของเจ้าหน้าที่ เข้าใจความเขินอายของสาวน้อยชาวตะวันออก เลยก่อประโยคให้ด้วยน้ำเสียงสบายๆ อย่างเห็นเป็นเรื่องปกติ

“ผมรู้สึกว่าคุณดูคลุมเครือ เท่าที่ผมทราบมา ตามหลักแล้วสำหรับการเป็นผู้บริจาคอสูร จะไม่มีการวัดขนาดอวัยวะเพศผ่านการสัมผัสโดยตรง และชักไปชักมา...”

คำตอบพร้อมการอธิบายทำให้ingatวลสำคัญน้ำลาย ริมส่งสายตาขออภัยให้คนที่ถูกขัดได้อธิบายต่อ

“ในครั้งที่สามมีพยาบาลสองคน พวกเขาทำกับอวัยวะเพศของผม อ้างว่าวัดขนาดเพื่อพิสูจน์ว่าขนาดยาวกว่าห้านิ้วจริง พอครั้งต่อไป ผมรู้สึกถึงสายตาคูกคมจากคนเหล่านั้น มองผมเหมือนผมเป็น...เป็นนักแสดงหนังโป๊ที่พวกเขาเก็บไปฉีกเพื่อสำเร็จความ...”

“เข้าใจแล้วค่ะ” หญิงสาวซึ่งเอ่ยก่อนการอธิบายจะละเอียดไปกว่านี้ มือขยับจดสิ่งที่ได้รับฟัง แล้วถามรายละเอียดเพิ่มเติม โดยไม่ลืมแนะนำตัวว่าเธอเคยรับผิดชอบงานบริจาคไข่ เธอเข้าใจเนื้อหาของงานการบริจาคดีว่ามีขอบเขตเช่นไร

หนึ่งคือสร้างความน่าเชื่อถือให้ตัวเอง สองเพื่อสร้างความมั่นใจให้เขาผู้มองเธอด้วยสายตาไม่ไว้ใจว่าเธอจะทำดีของเขารอด

“ฉันเคยรับผิดชอบงานบริจาคไข่ หน้าที่คือรับผิดชอบทุกกระบวนการและทุกขั้นตอน เว้นแต่ตรวจสุขภาพ ประเมินสภาพจิต และเข้าห้องผ่าตัดเพื่อเก็บไข่ ฉันเข้าใจว่าคุณต้องผ่านช่วงเวลาไต่บ้าง และคุณต้องอาศัยความกล้าหาญแค่ไหนสำหรับงานนี้ อย่างไรก็ตามดิฉันขออนุญาตยืนยันข้อมูลเกี่ยวกับคุณสมบัติผู้บริจาคอสูร ระบุว่าให้คุณช่วยทวนให้ฟังได้ไหมคะ”

อดัมพยักหน้า หยิบกระเป๋านำมาด้วยชั้นวางบนโต๊ะ หยิบแฟ้มเอกสารออกมา เริ่มต้นทวนข้อมูลและแสดงหลักฐานประกอบ

“ผู้บริจาคอสุจิต้องมีอายุระหว่างสิบแปดถึงสามสิบแปดปี ผมอายุสามสิบปี ต้องมีความสูงไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร ผมสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร” เขาวางใบขับขีลงบนโต๊ะ

“จบการศึกษาขั้นต้นระดับปริญญาตรี มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง” ใบปริญญาและใบตรวจเลือดถูกวางลงข้างใบขับขี

ชายหนุ่มหยุดชั่วขณะ หลบตาลงมองเป้ากางเกงตัวเอง เมื่อซ่อนตาขึ้นยังไม่ทันที่เขาจะพูด อิงวาดก็ชิงเอ่ยแทรกอย่างรู้ว่าเขาจะพูดถึงอะไร

“เรื่องความ เอ่อ...เรื่องเกินห้านี้ว่ เอาเป็นว่าดิฉันสามารถขอหลักฐานการตรวจจากทางนั้นได้ อย่างไรก็ตามคุณช่วยทวนเรื่องราวได้ให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ”

เขาพยักหน้า หยิบสัญญาผู้บริจาคขึ้นมาวาง “สัญญาหนึ่งปี ค่าตอบแทนสูงสุดต่อเดือนไม่เกินหนึ่งพันห้าร้อยเหรียญ สัญญาระบุว่าในหกเดือนแรก ผมต้องหลั่งอสุจิขั้นต่ำอาทิตย์ละสองสามครั้ง เดือนที่เจ็ดถึงเดือนที่สิบสอง หลั่งอสุจิอย่างน้อยอาทิตย์ละครั้ง”

“ค่าตอบแทนหนึ่งพันห้าร้อยเหรียญคือ...”

“ไม่ใช่หนึ่งพันห้าร้อยเหรียญ” เขาแย้งชัดพร้อมกับเปิดสัญญา “สูงสุดคือหนึ่งพันห้าร้อยเหรียญต่อเดือน การหลั่งหลอดแรกครั้งที่หนึ่ง ผมจะได้เงินห้าสิบเหรียญ ไม่ว่าอสุจิหลอดนั้นจะมีประสิทธิภาพหรือไม่ และไม่ว่าจะได้ปริมาณเท่าไร”

“ส่วนการหลั่งครั้งต่อไปตลอดระยะเวลาสัญญาหนึ่งปี ผมจะได้ที่ขวด⁸ ละห้าเหรียญ ขึ้นอยู่กับปริมาณว่าครั้งนั้นหลังได้กี่ขวด ส่วนใหญ่แล้วจะได้ห้าถึงสิบสองขวด ก็จะได้เงินตามนั้น แต่ถ้านำไปตรวจแล้วพบว่าอสุจिन้อยจนตกเกณฑ์ ครั้งนั้นก็หลังฟรีไม่ได้เงิน”

อิงวาดจดข้อมูลอย่างรวดเร็ว เอ่ยถามสิ่งที่สงสัย

“ที่คุณบอกว่าหลังใส่ขวด หมายความว่าสมมุติถ้าครั้งนั้นคุณหลังได้

⁸ ขวดในที่นี้หมายถึง Vial ซึ่งเป็นขวดแก้วขนาดเล็กที่ใช้ทางการแพทย์

สองขวดก็จะได้เงินสิบเหรียญ?”

“ถ้าอสุจิใช้ได้เนะ ผมจะได้สิบเหรียญ”

“แล้วอย่างไรคะที่เรียกว่าถึงเกณฑ์หรือไม่ถึงเกณฑ์”

“หมอแจ้งว่า ถ้าผ่านมาตรฐานก็ต้องมีปริมาณอสุจิทำสิบล้านตัวขึ้นไป” เขายึดตัวขึ้นร่าวกำลังทำท่าอวดเบ่ง “ผมนะเกินมาตรฐานสุดๆ ได้ตั้งร้อยสิบล้านตัวเชียวแหละ!”

ความภาคภูมิใจของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวอมยิ้มและแก้มแดงกว่าเดิม “ขออนุญาตถามเรื่องส่วนตัวนิดหนึ่งนะคะ ไม่ทราบว่าคุณมีภรรยาหรือแฟนไหมคะ”

“ไม่มี แต่ผมกำลังมองหาอยู่”

คำตอบและสายตาบอกชัดว่าเกี่ยวพาผู้ทำคดี อิงวามองข้ามสิ่งเหล่านี้ ด้วยการแสวงหาเป็นไม่ได้ยิน เอ่ยถามแต่เรื่องงาน

“คุณคิดว่าอาชีพนี้ให้ผลเสียใดแก่ชีวิตคุณไหมคะ”

“แน่นอน” ชายหนุ่มตอบทันที ยกนิ้วหัวแม่มือทำท่าทางกะล่อน “การที่ผมต้องหลังอสุจิทุกๆ สองสามวันนั้นนะจำกัดการทำกิจกรรมทางเพศของผม จำกัดชีวิตของผม”

คำตอบของเขาทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่า ก็เขาเลือกเองไม่ใช่หรือ แม้ไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่ขัด

“คุณต้องได้รับการตรวจเลือดทุกสามเดือนใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ พวกเขาต้องการแน่ใจว่าผมสะอาด ตรวจเลือดครั้งหนึ่งไม่ใช่บ่อยๆ นะ เกือบสิบหลอดทีเดียวเลยแหละ”

เธอไม่ได้แสดงความคิดเห็นและไม่รู้สึกตกใจในสิ่งที่ได้ยิน เพราะกระบวนการบริจาคไข่ก็มีการตรวจเลือดไม่ต่างกัน ปากกาหยุดขยับ ดวงตาวาวเร็วว่อนขึ้นสบตาคนที่นั่งกระดิกเท้า

“ดิฉันอยากทราบว่า คุณต้องการสิ่งใด...ต้องการอะไรจากการร้องเรียนในครั้งนี้นะ จดหมายขอโทษ การสอบสวน หรือว่า...”

ชายหนุ่มยกมือห้ามอย่างไรร่ารยาท ยึดตัวขึ้น เอ่ยด้วยเสียงแน่น

เด็ดขาดอย่างคนที่มีคำตอบซึ่งคิดมาอย่างดีแล้ว

“ผมต้องการเงินสักห้าล้านเหรียญ สำหรับค่าที่ผมถูกคุกคามทางเพศ
และค่าเสียเวลา เสียเลือด เสียอสุจิ!”

บทที่ สาม

โลกแห่งความจริงที่ไม่ได้มีแค่สายรุ้งและทุ่งดอกไม้

ตัวเลขห้าล้านเหรียญทำให้อิงวาทวางปากกาลง ดวงตาเรียวยาว
จ้องดวงตาสีฟ้า แวดตาของอดัมบอกชัดว่าหวังร้ายจากคดีนี้ หญิงสาวเอ๋ย
อย่างไม่ถนอมน้ำใจ

“ดูเหมือนว่าคนที่คุณต้องการ คือทนายความที่ฟ้องในคดีนี้ ไม่ใช่
นักสิทธิมนุษยชนนะคะ”

“ผมไม่คิดแบบนั้น” อดัมแย้งทันที หยิบกระดาษหนึ่งแผ่นขึ้นมาวางบน
เอกสารทั้งหลาย นิ้วใหญ่จิ้มลงบนตัวหนังสือยาวเต็มแผ่นกระดาษ

“ผมไม่ได้ต้องการฟ้องแค่คดีคุกคามทางเพศ แต่ผมต้องการนักสิทธิ
มนุษยชนทำคดีให้ผมในคดีละเมิดสิทธิบุรุษ ละเมิดสิทธิผู้บริจาคอสุจิด้วย
เท่าที่ผมศึกษามา ผู้บริจาคมีสิทธิทางความเป็นมนุษย์ที่จะไม่ถูกปฏิบัติอย่าง
วัตถุหรือเครื่องจักร โรงงานนรกแห่งนั้นละเมิดสิทธิของผม”

เขาคลี่ยิ้มน่างงเกียจ แล้วเอ๋ยต่อด้วยน้ำเสียงน่างงเกียจยิ่งกว่า

“พอได้เลย ไหนๆ คุณก็ทำคดีละเมิดอยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นคุณก็คุยกับ
ทางนั้นเรื่องการคุกคามทางเพศไปที่เดียว สามข้อหา ห้าล้านเหรียญผมว่า
น้อยไปนะ”

คำแย้งของเขาบอกชัดว่าเตรียมตัวหาข้อมูลมาเป็นอย่างดี การใช้หนายของรัฐนั้นต้องรอคิยาว อีกทั้งยังต้องลุ้นว่านายจะสู้เพื่อเราแค่ไหน เราสามารถไวใจได้เพียงไร เพราะนายบางคนก็ทำเพียงให้มีชื่อว่าบริการสังคม แต่ไม่ได้ตั้งใจทำงานจริง จะใช้นายเอกชนก็ค่าใช้จ่ายสูง ยอดเงินที่ได้รับหากฟ้องร้องชนะต้องแบ่งให้นายอย่างต่ำสามสิบเปอร์เซ็นต์ หากใช้นักสิทธิมนุษยชน นอกจากเสียเวลา นอกนั้นก็ไม่มีค่าใช้จ่าย ไม่ต้องแบ่งเงิน!

อิงวาดอดคิดอย่างออกติไม่ได้ว่า เรื่องนี้คือการจัดการปกป้องความผิดให้แก่งานนั้นหรือไม่ ถึงกระนั้นเธอก็เก็บความสงสัยนี้ไว้ในใจ ทำหน้าที่ของตัวเอง นั่นคือการรับคดี

จริงอยู่ที่รัฐนิวยอร์กให้อำนาจนักสิทธิมนุษยชนในการดำเนินคดีคุกคามทางเพศได้อย่างไม่จำเป็นต้องอาศัยทนาย ทว่า...

“ดิฉันจะติดต่อกับทางนั้นเรื่องการละเมิดสิทธิผู้บริจาคอสุจิ แต่ดิฉันขอยืนยันว่า การจะเรียกร้องค่าเสียหายจากการถูกคุกคามทางเพศควรเป็นหน้าที่ของทนาย” ริมฝีปากบางคลี่ยิ้มกว้าง นิ้วชี้ที่หน้าอกตัวเอง “ดิฉันคือนักสิทธิมนุษยชน ไม่ใช่ทนายความ”

เธอเอ่ยแล้วลุกขึ้นผายมือไปทางประตู ตัดบทเพียงเท่านี้ “ขอบคุณที่มาวันนี้ แล้วดิฉันจะติดต่อไปค่ะ”

อิงวาดลุกออกจากห้องอย่างไม่มี การรอส่งผู้มาเยือน สองเท้าตรงไปสู่ห้องทำงาน ถอนหายใจมองโต๊ะแล้วนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบโทรศัพท์ต่อสายไปถึงนิวไพล์สเบิร์กเซ็นเตอร์

“สวัสดีค่ะ ดิฉันอิงวาด นักสิทธิมนุษยชนของเอชอาร์ซี ดิฉันต้องการพบกับใครก็ได้ที่มีอำนาจในการตัดสินใจคดีละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์ในสิทธิของผู้บริจาคอสุจิ เคสคือคุณอดัม ลูอิส”

ผู้รับสายนิ่งเงียบไปชั่วขณะ ก่อนเสียงนุ่มละมุนจะตอบกลับอย่างไว้ความตกใจ “รอสักครู่นะคะ ดิฉันจะโอนสายให้ค่ะ”

การรอสักครู่แท้จริงใช้เวลารอสายถึงสิบห้า นาที ที่ที่สัญญาณรอสายอันเป็นเสียงเพลงหยุด ก็แทนที่ด้วยเสียงหัวทิ่ม สำเนียงภาษาอังกฤษ

บอกชัลดัตว่าเป็นชาวนิวยอร์ก ทั้งหัวทั้งหัวทั้งเร็ว

“สวัสดีครับ ผมชื่อเจสัน ผมคือทนายของนิวยอร์กซิตี ในส่วนที่คุณแจ้งมาเรื่องคดีละเมิดสิทธิ ไม่ทราบว่าคุณสะดวกให้ผมเข้าไปพบวันไหนดีครับ”

ทนายความ? ผู้โทร. ขมวดคิ้วเล็กน้อยก่อนจะรีบปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ สลัดความไม่เข้าใจทิ้ง

“คุณมาพบดิฉันที่เอชอาร์ซีได้วัน...”

“วันนี้ช่วงเย็นดีไหมครับ ผมผ่านไปแถวนั้นพอดี ลักบ้ายลี หวังว่าคุณคงยังไม่เลิกงาน”

การนัดเองเออเองของเขาทำให้อิงวาดกัตรีมฝีปาก แตกิตตอบทกลง เพราะปรารถนาจบเคสนี้ให้เร็วที่สุด

“ได้ค่ะ เมื่อคุณมาถึงแล้วสามารถแจ้งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยว่า มาพบอิงวาดกันสิบ ดิฉันรอที่จะพบคุณเพื่อจบปัญหานี้ค่ะ”

โทรศัพท์ถูกวางลงทันทีที่การนัดหมายสิ้นสุด อิงวาดกัตรีมฝีปากอีกครั้ง ครุ่นคิดถึงสถานการณ์ การใช้ทนายในการจัดการแก้ไขปัญหามาไม่ใช่สิ่งที่เหนือความคาดหมาย แต่เธอกำลังสงสัยเรื่องการนัดหมาย ดูจากการนัดเวลาสี่โมงเย็นวันนี้ บอกชัลดัตทางนั้นพร้อมสำหรับการโต้กลับ คล้ายรู้ว่าจะต้องเกิดเรื่องนี้ขึ้น ทั้งยังมีน้ำเสียงมั่นอกมั่นใจที่จับได้จากการสนทนา ทนายที่ชื่อเจสันดูมั่นใจมากกว่าจะชนะ

มือขาวล้วงเจลลี่ป็นออกมาจากกระเป๋า ส่งเข้าปาก ลิ้มรสชาติเปรี้ยวหวานจนทำให้หยิตา พร้อมกับตั้งคำถามในใจ

หรือว่าบางที...อดัม ลูอิส มีอะไรซ่อนเร้นที่เขาไม่ได้บอกเธอ

ช่วงเวลานัดหมายมาถึง ทนายหนุ่มในชุดสูทราคาพันเหรียญก้าวเข้าสู่ห้องประชุม ผ่านการนำทางของประชาสัมพันธ์สาวผู้ที่แท้จริงแล้วเพียงแค่บอกทางก็พอ เขามีร่างสูงโปร่ง ผมสีบลอนด์ ดวงตาสีเขียวมรกต อิงวาดอดคิดไม่ได้ว่า วันนั้นเธอช่างมีชะตาต้องกับหนุ่มผมบลอนด์ยิ่งนัก

เมื่อเข้าก็หนุ่มขายอสุจิ ตอนนั้นก็ทนายความ!

หญิงสาวจับมือทักทาย “สวัสดีค่ะ ดิฉัน อิงวาด ใจกล้า ค่ะ”

ทนายหนุ่มคลี่ยิ้มเยิ้มเสน่ห์ ปลดกระดุมเสื้อสูทออกแล้วนั่งลงพร้อม
แนะนำตัว “สวัสดีครับ ผม เจสัน พอร์ต คุณเรียกผมว่าเจสันได้เลย”

แม้จะได้รับคำอนุญาต แต่หญิงสาวก็เลือกที่จะเรียกเขาด้วยนามสกุล
พุ่งเป้าเข้าสู่เรื่องงานทันที

“ขอบคุณมากๆ นะคะคุณพอร์ตที่มาพบดิฉันที่นี่ อย่างที่แจ้งทาง
โทรศัพท์ ดิฉันคือนักสิทธิมนุษยชนผู้ทำคดีของคุณลูอิส เรื่องการละเมิดสิทธิ
ของผู้บริจาคอสุจิ”

ผู้รับฟังเลิกคิ้วเล็กน้อย “คุณคือนักสิทธิที่จบโรงเรียนกฎหมาย?”

“ไม่ใช่ค่ะ ดิฉันจบปริญญาตรีด้านสิทธิมนุษยชน”

“น่าสนใจนะครับ แต่ว่า...ผมคิดว่าเรื่องราวค่อนข้างซับซ้อนเกี่ยวกับ
คดีนี้คงต้องอาศัยทนายความ ไม่ทราบว่ามีทนายจบจากฮาร์เวิร์ดไหม แต่
ถ้าไม่มี ผมก็อยากคุยกับทนายที่จบมหาวิทยาลัยที่وبرิ์ด้านโรงเรียน
กฎหมายแล้วกัน อันนี้ต่ำกว่านั้นผมเกรงว่าจะพูดกับผมไม่รู้เรื่อง”

อิงวาดรู้สึกรังเกียจผู้ชายตรงหน้ายิ่งนัก อยากจะคว้าแก้วน้ำสาดล้าง
ความหึงผยองของเธอ เธอเคยได้ยินมาว่าทนายความผู้จบจากฮาร์เวิร์ดเกิน
ร้อยละแปดสิบมีความหึงผยองในสถาบัน และอีโก้สูงจนเธอปีนขึ้นไปยืนบน
อีโก้ของพวกเขาเพื่อใช้กระโดดฆ่าตัวตายได้

อย่างไรก็ตาม หญิงสาวเลือกคิดว่าคนอื่นอาจไม่เป็นเช่นนี้ บางที
คงเป็นที่นิสัยของเธอ ไม่เกี่ยวข้องกับสถาบัน เพราะทุกสถาบันล้วนมีคน
หลากหลายประเภทผสมปนกันไป

ดวงตาเรียววามองผมที่หัวเสยใส่น้ำมันเอี่ยมอ่องมูลค่าห้าร้อยเหรียญ
แล้วร้องหึในใจ มือกำแน่น ยังได้เห็นแววตาท้าทายของเขา ก็ยังอยากพุ่งไป
ตบเตือนสติว่าเขากำลังเหยียดมนุษย์ ถึงกระนั้นก็เพียงคลี่ยิ้ม พยักหน้าเบาๆ

“คุณกำลังหมายความว่า ฉันไม่ได้จบโรงเรียนกฎหมาย สติปัญญาของ
ฉันคงไม่มากพอจะคุยกับคุณเรื่องคดี?”

ชายหนุ่มยกไหล่ “ผมแค่ไม่อยากให้คุณต้องปวดหัวกับเรื่องอะไรที่เข้าใจยากๆ และซับซ้อน เอาเถอะ ยิ่งไงผมฝากเอกสารให้ทนายของคุณแล้วกัน” เขาหยิบแฟ้มออกมาวางแล้วเลื่อนให้สตรีฝั่งตรงข้าม “ให้ทนายของคุณอ่านแฟ้มดู ผมการันตีได้ว่า ทนายของคุณจะรีบหิ้วเรื่องไร้สาระของคดีนี้ทิ้ง อัดัม ลูอิส นะ...” ร่างสูงลุกขึ้นยืน มือติดกระดุมเสื้อสูท “จอมลงโลกเลยทีเดียว!”

ยังไม่ทันที่อึ้งวาทจะลุกขึ้น ทนายหนุ่มก็ถือวิสาสะเดินออกจากห้องไป เธอผู้ถูกตบหน้าอย่างไม่ทันตอบโต้ปรายตามองแฟ้ม ถอนหายใจแล้วเปิดแฟ้มในนั้นคือสัญญาการเป็นผู้บริจาคอสุจิ เอกสารนี้คือเอกสารที่ไม่มีในแฟ้มของอัดัม ลูอิส ที่สำคัญในเอกสารระบุชัดเจนว่า ผู้สมัครและเอเจนซี่ผูกพันกันด้วยสัญญาการรักษาความลับ

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นจะถูกเก็บเป็นความลับ ไม่มีสิทธิ์เผยแพร่ ไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง ยังมีผลตรวจด้านพันธุกรรมที่ระบุว่าอัดัมมีหนึ่งหน่วยพันธุกรรมที่มีพาหะโรค หมายความว่า การเป็นผู้บริจาคต้องถูกยกเลิก และเงินส่วนแรกที่เอเจนซี่จ่ายไป อัดัมจะต้องจ่ายคืนให้แก่เอเจนซี่ทุกเพนนี

นี่สินะ...ทางเอเจนซี่จึงไม่ได้ยี้หรือตกใจ เพราะวางหมากปิดล้อมทุกตารางนิ้วของกระดาน

อึ้งวาทหยิบแฟ้มแล้วลุกขึ้น มองที่หนึ่งที่เคยเป็นของทนายความผู้ที่มีความรู้ลึกถึงเกียจปลุ่พล่าน เดินไปทางเก้าอี้ มองด้วยสายตาแค้นประหนึ่งเขายังนั่งอยู่ ขยับเท้าอยากจะถีบ ทว่าเปลี่ยนใจหันหลังเดินไปทางลิฟต์ กดขึ้นไปยังชั้นสี่สิบเจ็ดเพื่อไปพบมอลรีน

ไม่ใช่อึ้งวาทผู้เดียวที่มีปัญหากับคดีแรก หน้าห้องของมอลรีนเจ้าหน้าที่ปีหนึ่งสองคนยืนสีหน้าไม่สู้ดี ดวงตาเรียววามองไปยังประตูห้องที่เปิดออกและเจ้าหน้าที่ปีหนึ่งเดินออกมาด้วยใบหน้าชาไร้ชีวิต บอกชุดว่า...เรื่องไม่ดีแน่ๆ ด้วยเหตุนี้สองคนที่ยืนรอจึงมองหน้ากัน แล้วตัดสินใจหันหลังจากไป

หญิงสาวสุดลมหายใจเข้าลึก เคาะประตูห้องตามมารยาทแล้วเปิดประตูเข้าไป ความเย็นของเครื่องปรับอากาศที่พุ่งใส่ร่างเธอทำให้ขนทุกเส้นบนเรือนร่างลุกชัน มือขวากำแน่นเมื่อเจอสายตาของมอลรีน

“นังลิ” เจ้าของห้องเอ่ยอย่างรู้ว่าคนที่มาที่นี่คือคนมีปัญหา

อิงวาดนั่งลงบนเก้าอี้ วาง पैมจากทางนิวไลฟ์สเปิร์มเซ็นเตอร์ลงบนโต๊ะยังไม่ทันอ้าปากพูด มอลรีนก็ชิงพูดก่อน

“เธอรู้ไหมว่า ทำไมฉันถึงเลือกคดีผู้บริจาควาส์ให้เธอ”

ผู้ถูกถามพยักหน้า “เพราะฉันมีประสบการณ์การทำงานกับผู้บริจาควาส์ค่ะ”

มอลรีนหยุดมือที่เซ็นเอกสาร ปรายตามอง पैมแต่ไม่เปิด “การบริจาควาส์ไม่ว่าจะไส้หรืออสุจิก็น่าแตกต่างกันนัก มีสัญญาเก็บความลับ สัญญาห้ามพูด แต่ก็ไม่ใช่เธอที่เกิดการฟ้องร้องในคดีผู้บริจาควาส์ทั้งที่ มีการเซ็นห้ามเปิดเผยและห้ามฟ้องร้อง”

“ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นเธอมาที่นี่ทำไม”

อิงวาดยิ้มโง่ๆ หยิบ पैมคืนกลับคืน “ทางนั้นต้องการคุยกับนายค่ะ ถ้าเราจะ...”

“ทนาย?” มอลรีนย้อนถามเสียงสูง ตามด้วยการหัวเราะประหนึ่งกำลังฟังเรื่องขบขัน สายหน้าเบาๆ มองหญิงสาวเบื้องหน้าด้วยแววตาประหนึ่งผู้ใหญ่มองเด็กที่เริ่มหัดคลาน “เธอคิดว่าทนายด้านสิทธิมนุษยชนของที่นี่มีกี่คน และคิดว่าค่าตัวชั่วโมงละเท่าไร”

“ทนายความประจำก็คงราวๆ สองสามคน ค่า...”

ผู้อาวุโสกว่ายกมือขึ้นเพื่อบอกให้หยุด ตามด้วยการถอนหายใจ

“ถ้าทุกคดีทนายต้องเป็นผู้จัดการด้วยตัวเอง เธอคิดว่าเดือนหนึ่งเอชอาร์ซีต้องจ่ายค่าทนายสัก...ก็สิบล้านเหรียญ เธอคิดว่าเอชอาร์ซีจะไปเอาเงินจำนวนมากมาขนาดนั้นมาจากไหน และเธอคิดว่าถ้าเราต้องใช้ทนายทุกคดี ทางเอชอาร์ซีจะจ้างนักสิทธิมนุษยชนจบใหม่ในฐานะเงินเดือนถึงปีละ

หกหมื่นห้าพันเหรียญมาเพื่ออะไร ทั้งที่เงินเดือนนักสิทธิจปใหม่ที่อื่นได้แค่ปีละสี่หมื่นสองพันเหรียญ หรือบางที่ได้สามหมื่นปลายๆ”

อิงวาดไม่ได้ตอบ เข้มริมฝีปากอย่างไม่รู้จะพูดสิ่งใด มอลรีนเอื้อมมือไปหยิบกระดาษเอสลี่ เอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงมากลั่นด้วยอำนาจ

“เท่าที่ฉันจำได้ สาขาวิชาสิทธิมนุษยชนล้วนต้องผ่านการเรียนกฎหมาย สิทธิมนุษยชน และกฎหมายอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้อง ที่เขาให้เธอเรียน ไม่ใช่มีไว้สำหรับการแปะชื่อวิชาและเกรดลงในใบทรานสคริปต์สวยๆ แต่ให้เรียนเพื่อเอามาใช้ ที่นี้ไม่ใช่สำนักงานกฎหมาย แต่นักสิทธิที่นี้ก็มีอำนาจในการได้คดีสิทธิได้

“ใช้สิ่งที่เธอเรียนมาและสมองที่ได้ชื่อว่าจบจากโคลัมเบียให้เป็นประโยชน์ จัดการอดทนายนั่นให้เลอะชะ ถ้าเธอแพ้คดีแรก รู้ใช่ไหมว่ากระดาษแผ่นนี้ใช้สำหรับทำอะไร คิดถึงเงินเดือนปีละหกหมื่นห้าพันเหรียญของเธอไว้ อย่าทำให้ฉันเกิดความสงสัยว่าเธอเหมาะสมจะได้ค่าจ้างปีละหกหมื่นห้าจริงไหม ไปอัดพวกนั้นให้เลอะ ไม่งั้นเธอจะเลอะเอง!”

กระดาษเอสลี่ในมือมอลรีนถูกวางลงเบื้องหน้าอิงวาด ยังมีเสียงเข้มที่เอ่ยตอกลง

“ขอต้อนรับสู่โลกแห่งความจริง ที่ไม่ได้มีแค่สายรุ้งและทุ่งดอกไม้!”

อิงวาดกลืนน้ำลายอีกใหญ่ มองกระดาษแผ่นนั้นแต่ไม่หยิบ หันหลังเดินออกจากห้อง ตะโกนบอกตัวเองในใจ

ไม่ได้...เธอจะแพ้ไม่ได้! เธอจะไม่ยอมโดนไล่ออกเด็ดขาด!

‘ถ้าฉันต้องทำหน้าที่ไม่ต่างจากทนาย ฉันก็ควรได้ค่าจ้างชั่วโมงละพันเหรียญ!’

อิงวาดบ่นกระปอดกระแปดในใจ หอบแฟ้มคดีลงสู่ชั้นลิบ ตรงเข้านั่งที่โต๊ะทำงาน ตามด้วยการถอนหายใจและพุบหน้าลงบนโต๊ะ ความท้อแท้เล็ดลอดจากกระเป๋าล้วนยัดเข้าปาก ปลอบใจให้ความสับสนวุ่นวายทั้งหลายสงบลงจึงเงยหน้าขึ้น ปากเคี้ยวขณะที่ดวงตากวาดมองไปทั่วห้อง

ผู้ร่วมงานทั้งสี่สิบเจ็ดคนล้วนมีสีหน้าไม่ต่างจากเธอ เครื่องเครียดคล้าย กำลังจะก้าวลงโถงศพ นี่สินะที่เขาว่าการฝึกงานก็คือการฝึกงาน แตกต่างจากการทำงานจริง ครึ่งนี้คือการทำงานจริง รับผิดชอบคนเดียวจริง และ... ตกลงงานจริงถ้าทำไม่สำเร็จ!

ใช่เพียงเธอที่รู้ แต่อีกสี่สิบเจ็ดคนก็รู้เช่นกัน ต่างฝ่ายต่างมองหน้ากัน ส่งยิ้มตามมารยาท ไม่มีการเอ่ยถามว่าใครได้คดีใด ไม่มีการช่วยเหลือ ไม่... แม้แต่ขยับปากถามว่าใครซื้ออะไร

เพราะทุกคนไม่มีใครคือเพื่อน ทุกคน...คือคู่แข่ง...

คล้ายทุกคนมีผลึกน้ำแข็งล้อมรอบ ไม่มีใครเปิดตัวเองให้แก่ใคร ดูเหมือนองค์กรจะชอบที่เป็นเช่นนี้ เพราะแม้แต่ระดับหัวหน้าก็ปฏิบัติต่อกันไม่แตกต่างจากเธอและผู้ร่วมงาน อิงวาดคิดแล้วก็ถอนหายใจ เปิดแฟ้มคดีชายผู้บริจาคอสุจิ ยกหูโทรศัพท์ติดต่อเขา เขารับสายทันทีประหนึ่งว่ารออยู่แล้วยังไม่ทันที่เธอจะเอ่ยสิ่งใด เขาก็ชิงถามแทรก

“ทุกอย่างเรียบร้อยไหม หัวหน้าของผมจะได้เมื่อไหร่”

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าลึก ดวงตาจับจ้องอยู่ที่อีกแฟ้มอันเป็นแฟ้มที่ทนายมอบให้ “คุณอดัมคะ จากข้อมูลที่ดินันได้รับจากทนายของ...”

“นี่คุณจบใหม่ใช่ไหม ทำงานเป็นรีเปล่า”

คำถามย่อนั้นทำให้ผู้ถูกถามเลิกคิ้ว เริ่มไม่พอใจแต่ก็ไม่เอ่ยตอบโต้ ยังคงถือสายฟังอดัมตำหนิด้วยน้ำเสียงฉุนเฉียว

“เป็นเพราะผมไม่จ่ายเงินให้ใช่ไหม เอชอาร์ซีถึงส่งเด็กจบใหม่ไม่มีประสบการณ์ไม่มีสมมองว่าต้องจัดการยังไม่จัดการคดีผม คอยดูนะ ถ้าผมไม่ได้รับความเป็นธรรมในคดีนี้ ผมจะจ้างทนายฟ้องคุณกับเอชอาร์ซี!”

สิ้นคำตำหนิ อีกฝ่ายก็กดตัดสาย อิงวาดยังถือโทรศัพท์ค้างไว้ ดวงตาปิดลง ริมฝีปากแน่นแน่นอย่างพยายามที่จะไม่ลุกขึ้นกริ๊ดร้องระบายอารมณ์ พยายามไม่เขวี้ยงแฟ้มคดีของชายผู้นี้ลงถึงชยะ

เมื่อก่อนเธอเคยได้ยินว่า ด้านมืดและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์จะทำให้คนผู้นั้นพร้อมเหยียบหัวและตำหนิผู้อื่นแม้แต่คนที่ไม่รู้จักรัก แล้วครึ่งนี้เธอ

ก็เข้าใจว่ามนุษย์เราแท้จริงแล้วน่ารังเกียจยิ่งกว่าสัตว์บางประเภท ผู้ใหญ่บางคนก็สมองน้อยและเอาแต่ใจยิ่งกว่าเด็กสามขวบ แม้จะคิดเช่นนั้น แต่อิงวาดไม่อาจโยนเพิ่มทิ้ง

เธอต้องทำคดี...และจะแพ้ไม่ได้ ไม่ใช่เพื่อชายผู้น่ารังเกียจคนนั้น แต่เพื่อ...ตัวเธอเอง!

เธอต้องไม่ตงงาน และต้องเป็นหนึ่งในห้าคนสุดท้ายที่ได้อยู่ต่อ!

มือขาวก่อนข้างสันเพราะความโมโห หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ส่งข้อความหาเพื่อนรักผู้ทำงานที่สำนักงานกฎหมายในฐานะผู้ช่วยทนาย

“ริณ...ฉันมีปัญหาทางกฎหมาย จะเข้าไปหาวันนี้ตอนเย็นที่ทำงานแก”

บทที่ สี่

ผู้หญิงคนนั้นชื่อคริสติน

สำนักงานกฎหมายที่ไอรินทำงานอยู่ คือสำนักงานทนายความ เคแอนด์เอ็ม เป็นสำนักงานกฎหมายชื่อดังติดหนึ่งในสิบของแมนฮัตตัน ตั้งอยู่ในย่านเมดิสันอเวนิว และมีสาขาในอีกหลายประเทศทางยุโรป

ไอรินคือสาวไทยแท้ ลูกสาวเจ้าของร้านทองผู้ขำน้ำขำทะเลมาเรียนปริญญาตรีที่สหรัฐอเมริกา อาจเพราะสาขาวิชาด้านสิทธิมนุษยชนมีคนไทยเรียนเพียงแค่สองคนในชั้นปีนั้น ทำให้อิงวาดและไอรินรู้จักกันและกลายมาเป็นเพื่อนสนิทในที่สุด

ในขณะที่อิงวาดเลือกทำงานในตำแหน่งนักสิทธิมนุษยชน ไอรินเลือกเป็นผู้ช่วยทนายความ เพราะความฝันของเธอคือการเป็นทนายความผู้เชี่ยวชาญด้านคดีสิทธิมนุษยชน และเธอปรารถนาที่จะเข้าโรงเรียนกฎหมายจากมหาวิทยาลัยที่ออปรี แนนอนว่ามหาวิทยาลัยเหล่านั้นไม่ได้ดูเพียงเกรดเฉลี่ยและชื่อมหาวิทยาลัยที่เรียนจบ แต่ยังดูไปถึงประสบการณ์การทำงานอันเกี่ยวข้องกับสายงานกฎหมาย

เคราะห์ดีนัก ไอรินได้พบกับทนายความชื่อดัง เขาเป็นหนุ่มอเมริกันอายุราวสามสิบเจ็ดปี ทั้งคู่รักกันอย่างไรรัก และเขาได้ใช้ความเป็นหุ้นส่วน

สำนักงานกฎหมายรับเธอเข้าทำงานที่นี่ แน่نونไอรินไม่ภูมิใจในเส้นทางการทำงานของเธอนัก

หลายคนชอบคิดว่าอเมริกाल้วนตัดสินกันที่ความเก่ง นั่นก็จริง แต่ที่จริงยิ่งกว่าคือ เก่งแค่ไหนบางครั้งก็แพ้เด็กเส้น เพราะความจริงของความจริงก็คือ การใช้เส้นสายเพื่อเอื้อผลประโยชน์มีอยู่ในทุกสายงานและทุกที่ของอเมริกา ไม่ว่าจะเป็นองค์กรเอกชนหรือแม้แต่รัฐบาลก็เช่นกัน

อิงวาดงยหน้ามอติงสูงตระหง่านที่ตั้งอยู่อีกฟากถนน ปรายตามองสัญญาณไฟ สัญญาณข้ามถนนเปลี่ยนเป็นสีเขียว สองเท้าก้าวเดิน ดวงตาเรียวยาวหรือล่ง จับจ้องไปยังสตรีผู้เดินสวนทางมา และเธอผู้นั้นก็จับจ้องอิงวาดเช่นเดียวกัน

สองสายตาสบประสาน ไม่มีใครเอ่ยทักใคร ต่างคนต่างเดินผ่าน ประหนึ่งว่าไม่เคยรู้จัก จนเมื่อต่างฝ่ายต่างถึงถนนฝั่งของตน จึงหันหลังมองกันและกัน

ฝั่งตรงข้ามของอิงวาด คือสตรีร่างสูงเพรียวบาง ผิวสีชาวมชฌพุดเนย ละเอียดประหนึ่งกระเบื้องชั้นดี ผมสีทองอำพันเป็นลอนใหญ่ยาวถึงกลางหลัง ดวงตาสีฟ้าสดใสบัวให้ดวงหน้าเรียวยาวดูงดงามจนชวนให้มองซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ร่างโปร่งบางสวมชุดสูทกระโปรงราคาแพงสีขาวออฟไวต์ แขนข้างหนึ่งคล้องกระเป๋าแอร์เมสสีกริเอสฟอลต์ รองเท้าสีเบจสันแดง...ลูนูแดงคู่งาม

ข้างเป็นสตรีที่งดงามประหนึ่งเจ้าหญิงซึ่งหลุดออกมาจากเทพนิยาย นามองทุกองค์ประกอบ!

อิงวาดหุบตาลงแล้วอมยิ้ม มองกางเกงขาบานผ้าฟลิตลายดอกตัวละคร้อยบาทจากเมืองไทยซึ่งไอรินชอบเชื่อว่ากางเกงอาซิม เลื้อยติดเรียบๆ ไร้ยี่ห้อ ยังมีรองเท้าสวมเรียบๆ สีชมพูสะท้อนแสง ส่วนผมรวบไว้วลวกๆ ด้วยกิ๊บหนีบผม และสะพายกระเป๋าผ้าใบใหญ่ใส่ได้ทุกสิ่ง

เธอกับสตรีผู้นั้น ต่างแตกต่างกันราวแผ่นฟ้ากับหุบเหว!

ทว่า...หญิงสาวไม่ได้รู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ เธอกลับดีใจและภูมิใจที่เด็กสาวจากอีกซีกโลกหนึ่งข้ามน้ำข้ามทะเลมาตามล่าความฝัน และในที่สุด

ก็สามารถยืนอยู่ได้ในจุดนี้

ความจนไม่ใช่อุปสรรคในชีวิต แต่มันคือแรงผลักดันให้เธอทำสำเร็จ...

อิงวาดเลิกสนใจสตรีชู้ที่นั่นที่ยืนจ้องมองเธออยู่จากอีกฝั่ง หันหลังแล้วเดินเข้าไปในสำนักงานกฎหมาย ตรงไปยังเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ยังไม่ทันแจ้งต่อประชาสัมพันธ์หนุ่ม เสียงเรียกที่แสนคุ้นเคยก็ดังอยู่ไม่ไกล

“อิง”

ผู้ถูกเรียกหันไปตามเสียง ไอริธก็เดินกึ่งวิ่งตรงมาหา ร่างบางเล็กในวันนั้นดูเป็นสาวขึ้น อาจเพราะการสวมชุดสูทกระโปรง ยังมีร่องเท้าสันสูงทำนิ้วและการัดผมเป็นลอนใหญ่ สุธลีโอลด์โรสขับผิวสีน้ำผึ้งให้ดูโดดเด่น

“มาทางนี้” ไอริธเอ่ยเป็นภาษาไทยพร้อมชี้ไปทางซ้ายอันเป็นจุดรับแขกบนโซฟาน้อยใหญ่เต็มไปด้วยผู้คน แต่ก็ยังเหลือที่ว่างให้สองสาวก้าวไปนั่ง

เป็นความเคยชินตามแบบอเมริกัน เมื่อเจอแล้วก็สวมกอด ไอริธเหลือบตามองนาฬิกา “ฉันมีเวลาสามสิบนาที”

อิงวาดเหลือบดูเวลาบ้าง “นี่หกโมงแล้วแกยังไม่เลิกงานหรือ”

คนถูกถามถอนหายใจ พยักหน้าบ่นเสียงเบา “ที่นี่ไม่มีใครเลิกงานก่อนสามทุ่มหรอก เออ ว่าแต่แกมีธุระอะไรเกี่ยวกับกฎหมาย”

เพราะสีหน้าไม่ค่อยสดใสของเพื่อน ทำให้อิงวาดเอื้อมมือไปกุมมือเล็กวางเรื่องธุระตัวเองลงชั่วคราว เอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง

“ทำงานกับเนวิลเป็นยังไงบ้าง”

เมื่อเธอเอ่ยถามถึงแฟนหนุ่ม ไอริธก็ถอนหายใจหนัก “ที่นี่สำหรับฉันกับเขา ก็แค่ทนายกับผู้ช่วยทนาย เมื่อเช้าเขาด่าฉันซะ...เฮ้อ...ฉันผิดเองแหละ ลืมส่งสำนวนที่จะใช้ฟ้องวันนี้ให้เขา”

“แต่ก็ยังดีนะที่เขาไม่ไล่แกออก คิดในแง่ดี อย่างน้อยเขาก็ได้รู้ว่าทนายเขาทำอะไรบ้าง เนี่ยบนขนาดไหน เพราะฉันรู้ดีว่าความผินแกล้ง คงไม่ใช่แค่ทนายค่าตัวชั่วโมงละสองร้อยห้าสิบเหรียญ แต่แกอยากเป็นทนายของสำนักงานใหญ่ๆ”

คำปลอบยังทำให้คนถูกปลอบย่นหัวคิ้ว ตามด้วยการยกสองมือกุม

ศิระ

“ฉันอยากเข้าฮาร์เวิร์ด อยากเป็นนายที่นั่น แต่ว่า...” ดวงตาคมโตขึ้น แล้วเบนมองไปทางผู้คนมากมาย “การแข่งขันสูงมาก การจะเข้าฮาร์เวิร์ดว่ายากแล้ว แต่การจะเข้าทำงานในตำแหน่งนายที่นั่นยากกว่า”

“นั่นก็ทำที่อื่น สำนักงานกฎหมายที่อื่นที่ดังกว่าที่นี่มีเยอะแยะ”

“โอ้ยแก!” ไอรินแยงเสียงดังแล้วน้ำตาคลอ ยกมือขึ้นปาดน้ำตา “แกไม่พูด แต่ฉันรู้ว่าแกรู้ว่าฉันได้งานที่นี่เพราะอะไร ขนาดที่ฉันไม่ใช่หนึ่งในท็อปทรีของแมนฮัตตัน ฉันยังต้อง...” เธอกลืนความขมขึ้นลง “ถ้าที่อื่น ฉันคงถูกเหยียดไปสมัครทิ้งตั้งแต่วันแรก”

อิงวาดโอบกอดเพื่อนรัก ลูบแผ่นหลังที่ค่อนข้างสั้น “แกจบโคลัมบัสเลยนะ ไม่ใช่ไปกาเสียหน่อย”

คำว่า ‘จบโคลัมบัส’ ทำให้ไอรินถอนหายใจกรอบ ผลออกจากอ้อมกอดเพื่อน “แกก็รู้ รุ่นพวกเรานะ คนที่ยังวิ่งหางานมีเยอะกว่าคนได้งานแล้ว”

อิงวาดไม่พูดอะไรอีก เพราะสิ่งที่ไอรินพูดคือความจริง ด้วยสภาพเศรษฐกิจที่ค่อนข้างแย่ ต่อให้เด็กจบจากฮาร์เวิร์ด เอล หรือแม้แต่โคลัมบัสก็ตกงานกันมากกว่าคนที่ได้งาน ส่วนใหญ่แล้วคนที่จบและได้งานทำทันทีคือกลุ่มนักเรียนทุน และจบด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มีอันดับสองบ้างปะปน

หลายคนเข้าใจว่าการจบจากมหาวิทยาลัยดังทำให้ได้งานง่ายหรือได้งานทันทีทุกคน นั่นคือความคิดที่ผิด เพราะแท้จริงแล้ว การจบจากมหาวิทยาลัยดังและจบเกียรตินิยมแค่ช่วยเพิ่มโอกาสในการได้งานต่างหาก

เพื่อทำลายความกระอักกระอ่วน อิงวาดจึงหยิบยกเรื่องที่เพิ่งเจอเมื่อครู่ขึ้นมาพูด “แก เมื่อก่อนเจอคริสติน”

“ฮะ! นางมาทำอะไรแถวนี้”

“ไม่มาทำสวาก็มาเดินเล่นละมั้ง”

คริสติน บิยองก้า หรือสตรีคนเมื่อครู่ คือรุ่นพี่ของอิงวาดและไอริน ทั้งสามคนไม่ค่อยลงรอยกันนัก เพราะคริสตินมีอคติกับเชื้อชาติเอเชีย โดยเฉพาะผู้หญิงเอเชียที่โดดเด่นเกินหน้าสาวอเมริกัน

เป็นเรื่องน่าแปลกที่สตรีผู้มีความคิดเหยียดเชื้อชาติเลือกเรียนคณะเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน แต่เมื่อได้ยินข่าวนิทานที่จริงแสนจริงว่า แท้จริงแล้ว คริสตินเข้าโคลัมบัสได้เพราะโควตาผู้บริจาค⁹ ความสงสัยจึงสลายไป

ลูกสาวผู้มีอิทธิพลทางการเมืองและมีเงินย่อมต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัยดังที่บิดามารดาเคยศึกษา และแน่นอนว่า ในยามนี้คริสตินทำงานกับหน่วยงานด้านสิทธิมนุษยชนของรัฐบาล สาขานิวออร์ก ในตำแหน่งนักสิทธิมนุษยชนปีที่สอง และก็แน่นอนอีกว่า ได้งานผ่านการใช้เส้นสายของบิดา

ไอรินถอนหายใจเล็กน้อย ตามด้วยการกล่าวในสิ่งที่ได้ยินมา “ได้ข่าวว่าคริสตินย้ายไปอยู่ตรงเมดิสันสแควร์พาร์ก”

“อ้อ หัวว่า...จะไม่เจอบ่อยนัก” เพราะนั่นคือที่ที่อิงวาดชอบใช้เป็นทีรับประทานอาหารกลางวัน

ไอรินรู้สึกคันปากอยากนิทานยิ่งนัก ทว่าเวลาสามสิบนาทีของเธอหมดแล้ว ร่างบางเล็กลุกขึ้น สวมกอดเพื่ออำลา

“วันดกันใหม่ ฉันต้องไปแล้ว”

อิงวาดยิ้มอวยพรให้ ถอนหายใจมองแฟ้มคดีในกระเป๋า ในที่สุดก็ไม่ได้คุยเรื่องกฎหมาย แต่ช่างเถอะ...

เธอเดินออกจากสำนักงานทนายความ ย้อนไปทางซ้ายเพราะเมื่อครูเห็นว่ามีร้านที.เจ.แม็กซ์ เจลลีบีนที่ซื้อตุ๋นไวน์ใกล้หมด ถือโอกาสนี้ในการซื้อเพิ่ม อันที่จริงซื้อได้ทุกที่ แต่หากซื้อจากที.เจ.แม็กซ์ จะได้ราคาลดจากหกเหรียญ เหลือสี่เหรียญเก้าสิบเก้า

สำหรับอิงวาดผู้ต้องระวางการใช้เงิน การลดราคาเพียงหนึ่งเพนนีก็มี

⁹ มหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาทุกที่ที่เป็นเอกชน ไม่ว่าจะเป็นฮาร์เวิร์ด เยล โคลัมเบีย หรือที่อื่นๆ มีโควตารับเข้าศึกษาสำหรับผู้บริจาคเงินให้แก่มหาวิทยาลัยตามเกณฑ์ที่กำหนด ยิ่งถ้าครอบครัวของผู้บริจาคเคยสำเร็จการศึกษาจากที่นั้นก็ยิ่งได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ ด้วยเหตุนี้การสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัยดังจึงควรให้คนที่เคยศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยนั้นๆ เขียนจดหมายรับรองให้ ถ้าเป็นครอบครัวหรือเป็นญาติจะยิ่งดีมาก

ความหมาย!

เธอซื้อเจลลีบีนรสช็อคโกแลตทั้งหมดที่มีวางขายราวๆ หกถุง จ่ายเงินเดินออกจากร้านแล้วนั่งรถไฟใต้ดินกลับห้องพัก ถอดรองเท้าอย่างไม่รีบร้อน ห้องรกอย่างที่เคยต้องดำ มือเรียวเหวี่ยงกระเป๋าไปยังพื้นมุมห้องที่ว่าง ถอดเสื้อผ้าชุดชั้นในแล้วเหวี่ยงชุดลงพื้น คว่ำชุดนอนตัวเก่าซึ่งกองอยู่บนเตียงขึ้นมาสวม

ร่างสูงโปร่งเดินไปทางตู้เย็น หยิบข้าวกล่องออกมาอุ่น ระหว่างรอก็เดินไปหยิบเจลลีบีนและแฟ้มคดีทั้งสองแฟ้มโยนลงที่นอน เดินไปรินน้ำร้อนเบียร์ใส่กระติกใบใหญ่ เมื่อครบเวลาอุ่นอาหาร เธอก็เดินไปเปิดไมโครเวฟหยิบข้าวกล่อง

หญิงสาวทำสิ่งที่แม่ทำทุกครั้งเมื่อเห็น นั่นคือวางกล่องข้าวและกระติกน้ำลงบนที่นอน เริ่มตักกินข้าวบนที่นอน และเริ่มต้นอ่านแฟ้มคดีอีกรอบด้วยความรู้สึกสงบ

ทั้งวันนี้เป็นวันเสาร์ แต่อิงวาดไม่สามารถนอนเกียจคร้านอยู่บ้านได้ เธอหลุดตัวเองขึ้นจากเตียงนอน ละเว้นการอาบน้ำ ทำแค่แปรงฟันล้างหน้า รวบผมลงๆ แต่งตัวด้วยเสื้อยืดตัวเก่า กางเกงขabanลายดอกกุหลาบดอกใหญ่ สวมรองเท้าแตะ อุณหภูมิห้อง แล้วยัดใส่กระเป๋าที่มีแฟ้มคดีอยู่ในนั้น ออกจากที่พักเดินทางไปยังหอสมุดนิวยอร์กด้วยการเดิน

หญิงสาวเดินเลาะไปเรื่อย ผ่านแกรนด์เซ็นทรัลแล้วข้ามไปสู่อีกฝั่งถนนเบื้องหน้าคือที่ตั้งของหอสมุดนิวยอร์ก ตัวอาคารสีขาวหม่นตั้งเด่นตระหง่าน คลาคล่ำไปด้วยนักท่องเที่ยวที่มาชมความงามและคนที่ต้องถิ่นที่มาใช้พื้นที่อ่านหนังสือ

เธอเดินข้ามถนนไปยังหอสมุด ผ่านโถงทางเดินยาวซึ่งกำลังแนะนำสถานที่ เข้าสู่ด้านใน ชั้นบนได้ไปยังชั้นสาม เข้าสู่เขตหวงห้ามที่ต้องใช้จดหมายอันเป็นจดหมายที่ทางหน่วยงานออกให้เธอสำหรับใช้ขอยืมอ่านหนังสือหายาก ผลักประตูไม้สีโอ๊กบานใหญ่เข้าสู่ห้องอ่านหนังสือ

ในห้องมีเพียงความสงบ แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านหน้าต่าง ที่สว่างไสวที่สุดคือโคมไฟมากมายบนเพดานซึ่งให้แสงสว่างสีนวล แสงเหล่านั้นจับโต๊ะไม้ยาวอันว่างเปล่า เกิดเป็นแสงเรืองรองอ่อนๆ ดังมนตร์ขลังอันน่าหลงใหล

อิงวาดเดินไปยังโต๊ะทางขวา วางสมุดจดลงบนโต๊ะ ร่างสูงโปร่งเดินไปยังมุมหนังสือกฎหมายแล้วเริ่มต้นหาตำรา

เป็นธรรมเนียมของหอสมุด อย่าหยิบหนังสือเกินความจำเป็น เธอเลือกหนังสือที่ต้องการสามเล่มแล้วเดินกลับไปยังที่นั่ง เพิ่มคติถูกหยิบขึ้นมาวางคู่หนังสือ นิ้วยาวขาวเริ่มต้นเปิดหนังสือเล่มหนากว่าพันหน้า ดวงตาทอดมองหาสิ่งที่คิดว่าน่าจะช่วยเธอจากคดีผู้ขายขายอสุจิได้

ช่วงเวลาอันแสนเคร่งเครียดแต่สงบกว่าสามชั่วโมงถูกขัดจากการประท้วงของกระเพาะ มือเรียวยาวหน้าท้อง พยายามผินนั่งอ่านหนังสือต่อ แต่ก็เริ่มอ่านไม่รู้เรื่องเพราะหิว ในที่สุดก็ยอมแพ้ เก็บเอกสารลงกระเป๋าก็บีบหนังสือเข้าชั้นที่หยิบมา และเดินออกจากห้องอ่านหนังสือ ออกจากหอสมุดเลือกที่จะนั่งอยู่บนชั้นบันไดหอสมุด ดวงตาทอดมองผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมา

เธอหยิบข้าวกล่องออกจากกระเป๋ายังมีน้ำเปล่าซึ่งพกติดกระเป๋ามาไว้เสมอ เพราะน้ำดื่มหากซื้อข้างนอกจะราคาแพง อิงวาดจึงพกขวดน้ำติดตัว แม้ที่สหรัฐอเมริกา น้ำประปาดื่มได้ แต่เธอเกลียดรสและกลิ่น จึงเลือกซื้อน้ำแบบเป็นลิตรจากคอสตโก¹⁰ แล้วถ่ายใส่ขวดใบน้อยสำหรับแช่ตู้เย็นและนำติดตัว

หญิงสาวเริ่มรับประทานอาหารพลางชมความวุ่นวายของแมนฮัตตัน ทั้งแท็กซี่ที่บีบแตรดังสนั่น ทั้งเอ็นไวฟิตีที่เดินตรวจตราความเรียบร้อย ทั้งนักท่องเที่ยวที่หยุดถ่ายรูปหอสมุด และทั้งคนสัญจรทางเท้า บ้างจูงมือลูก บ้างจูงมือคนรัก

ทุกขณะเมื่อข้าวเข้าปาก ความคิดของอิงวาดหมกมุ่นอยู่กับงานจนเธอเริ่มปวดหัว ตัดสินใจปล่อยงานชั่วขณะ หลับตาลง สูดหายใจเข้าลึก เมื่อลืมตา

¹⁰ Costco คือห้างค้าส่ง คล้ายกับแมคโคร แต่ต้องเสียค่าสมาชิกรายปี สินค้ามีราคาถูกกว่าห้างร้านอื่นๆ มาก

ขึ้นอีกครั้ง ก็รู้สึกว่าการวนเวียนของแมนฮัตตันช่างน่าสนุกสนาน ไม่ได้น่ารำคาญ

ดวงตาเรียวยาวกวาดมองโดยรอบ อมยิ้มเมื่อเห็นเด็กสาวสองคน ภาษาอังกฤษทั้งสองบอกว่าน่าจะมาจากยุโรป คนหนึ่งสวมเสื้อแขนงูดลายพราง โทนีสีฟ้าเขียว ถักเปียสองข้าง อีกคนสวมแจ็คเก็ตแขนงูดสีชมพูสะท้อนแสง นั่งบนชั้นบันได ยึดขาทำท่าคุยกัน บอกชัตว่าถ่ายภาพเลียนแบบซีรีส์เรื่อง *Gossip Girl*

อิงวาทอยากไปบอกว่าผิดที่ ที่นั่นคือที่พิพิธภัณฑศิลป์เมโทรโพลิทัน ต่างหาก ทว่า...เธอไม่ได้บอก เพราะความคิดหนึ่งบังเกิดขึ้นในสมอง

ความคิดเรื่องคดี!

หญิงสาวปิดข้าวกล่องและเก็บใส่กระเป๋า ดื่มน้ำอย่างเร่งรีบ ลุกจากชั้นบันได หางตามองเห็นเด็กสาวสองคนนั้นยังคงพยายามต่อ ในที่สุดเธอก็จึงเดินกลับไปหาทั้งสองคน เอ่ยเป็นภาษาอังกฤษอย่างซ้ำชุด

“ถ้าคุณอยากให้เหมือนใน *Gossip Girl* คุณต้องไปที่พิพิธภัณฑศิลป์เมโทรโพลิทัน แต่ระวังหน่อยนะคะ ชั้นบันไดที่นั่นมีแต่ขั้นขึ้น ไม่สะดวกจะนั่งแบบในซีรีส์หรอกค่ะ”

บทที่ ห้า

การพลิกเกมและการโต้กลับ

ผู้ที่ถูกนัดมาเอชอาร์ซีในตอนเช้าไม่ใช่ทนายความหนุ่มแห่งนิวยอร์ก
สเปิร์มเซ็นเตอร์ แต่คือ อัดัม ลูอิส ผู้นั่งเก้าอี้ด้วยสีหน้าอันบอกชัดว่าไม่สู้ดี
นัก เมื่อเขาได้เห็นเอกสารบนโต๊ะ นั่นคือเอกสารสัญญาการเป็นผู้บริจาคซึ่งเขา
ตั้งใจปกปิด และเอกสารผลการตรวจทางพันธุกรรม

แน่นอนว่าเอกสารทางพันธุกรรมซึ่งระบุว่าเขามีพาหะโรคทางพันธุกรรม
ชนิดหนึ่ง เจ้าตัวย่อมได้รู้ นี่คือนี่หนึ่งในสาเหตุที่ทำให้เขาถูกถอดจากการเป็น
ผู้บริจาคอสุจิ และนี่ก็อาจทำให้เขาตัดสินใจใช้เรื่องการล่วงละเมิดและถูก
ละเมิดสิทธิความเป็นมนุษย์มาตอบโต้อีกฝ่าย

เรื่องทั้งหมดมีอยู่ว่า เขา...โกหก...

ส่วนเรื่องที่เขาหนีที่ของที่นั่นจะทำเช่น อัดัม ลูอิส กล่าวหาจริงหรือไม่
นี่คือสิ่งที่ต้องรอดึงค้นหาผ่านการพูดคุยเปิดอกทุกสิ่ง ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นใน
ตอนนี้

จากคู่มือทั้งหมด เธอเลือกจัดการ อัดัม ลูอิส ก่อนเป็นคนแรก!

หญิงสาวเลื่อนแก้วน้ำให้ชายหนุ่มฝั่งตรงข้าม เอ่ยเสียงแข็งกว่าครั้งก่อน
“ตามเอกสารนี้ ระบุว่าคุณไม่มีสิทธิ์ฟ้องร้อง ไม่มีสิทธิ์เปิดเผยเรื่องการ

บริจาคให้แก่ผู้ใดทั้งนั้น อ้อ ที่คุณถูกถอดออกจากการเป็นผู้บริจาค นั่นเป็นเพราะว่าคุณมีผลตรวจทางพันธุกรรมที่...ไม่สมบูรณ์”

อดัมยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม จนกระทั่งหมดแก้วจึงวางลง เขาถอนหายใจ หยิบผลตรวจเลือดขึ้นมาถือ

“ผมบริจาคไปแล้ว ผลนี้ถึงถูกส่งมา”

คำอธิบายของอดัมทำให้อิงวาทเลิกคิ้ว พร้อมกับความรู้สึกว่าแปลก เรื่องนี้ต้องมีลบลมคมในแน่นอน หญิงสาวแนใจยิ่งนัก เพราะเธอเคยทำงานด้านการบริจาคไข่และรู้ทุกกฎทุกขั้นตอน

การเริ่มต้นบริจาคจะเกิดขึ้นเมื่อผลตรวจสุขภาพทุกชนิดได้รับการยืนยันว่าผ่าน

แม้เธอจะไม่เคยรับผิดชอบงานด้านการบริจาคอสุจิ แต่ก็แน่ใจว่าตามกฎหมายแล้วใช้วิธีเดียวกัน เป็นไปไม่ได้ที่เอเจนซีจะให้ผู้บริจาคหลังอสุจิเพื่อเข้าสู่ขั้นตอนบริจาคก่อนได้รับผลตรวจเลือดทุกตัว ต้องมีอะไรแน่ว!

อิงวาทคิดพร้อมจดลงในสมุด เริ่มต้นถามคำถามต่อไป

“คุณจำได้ไหมว่าคุณหลังอสุจิครั้งแรกวันที่เท่าไร” และเช็คถูกส่งให้คุณลงวันที่ครั้งแรกวันที่เท่าไร”

ชายหนุ่มพยักหน้า หยิบเช็คซึ่งยังเก็บไว้ขึ้นมาวาง “ผมเริ่มหลังครั้งแรกเลยคือวันที่ 5 ที่ผมสมัครเป็นผู้บริจาคอสุจิ และครั้งที่สองวันที่ 8 สองครั้งนี้ทางเอเจนซีบอกว่าผมจะไม่ได้รับเงิน เพราะเป็นการตรวจเช็คอสุจิ ผมหลังครั้งที่สาม คือวันที่ 20 มกราคม ครั้งที่สี่คือวันที่ 22 ครั้งที่ห้าวันที่ 24 และครั้งที่ 6 คือวันที่ 26”

เขาชี้ไปยังเช็คซึ่งวันที่จ่ายเงินระบุวันที่ 20 มกราคม “เช็คใบนี้คือห้าสิบเหรียญแรกของผม ส่งมาถึงวันที่ 27 มกราคม ผมเก็บไว้เพราะขึ้นเงินผ่านโพนแบงกิง”

อิงวาทหยิบเช็คแล้วเทียบวันที่กับวันที่ผลตรวจออก วันที่ผลตรวจเลือดพันธุกรรมออกคือวันที่ 27 เป็นวันหลังวันเช็คออก! นี่...คือสิ่งที่ผิดกฎหมาย และนี่คือช่องโหว่เล็กๆ ซึ่งเธอขยายให้ใหญ่ได้ ริมฝีปากบางคลียิ้ม แน่ใจว่า

วิธีที่ปรากฏในสมองจะทำให้เธอชนะ แต่ก็รีบเก็บรอยยิ้ม แสร้งทำสีหน้า
เคร่งเครียดเช่นเดิม ไม่ยอมเผยท่าทีให้ผู้หนึ่งหน้าเครียดฝั่งตรงข้ามทราบ

ทว่า...จากการพบเจอและพูดคุยกับทนายความผู้นั้น ความสงสัยหนึ่ง
บังเกิดในใจ เป็นไปได้หรือที่ทนายความคนนั้นจะพลาดกับเรื่องแค่นี้ หรือมัน
อาจมีอะไรลึกอย่างแอบแฝง คิดแล้วก็ซอมนองสบตาสีฟ้าของอดัม

“ดิฉันต้องขออนุญาตเก็บเช็คใบนี้ไว้เป็นหลักฐานนะคะ” เธอเอ่ยพร้อม
สอดเช็คลงในแฟ้ม

เขาพยักหน้า มองเธอด้วยแวตามีความหวัง “แต่เรื่องที่ผมถูกละเมิด
สิทธิและคุกคามทางเพศคือเรื่องจริงนะครับ พยาบาลคนนั้น เธอชัก...”

“ค่ะ” หญิงสาวตัดประโยคที่จะตามมา จ้องดวงตาสีฟ้าเจิดจรัสราวจะ
อ่านใจเขา แววตาของเขาไร้ซึ่งความหึงผยอง แต่มากล้นด้วยความหวัง
สัญญาตมณทำให้เธอเชื่อว่าเขาคงไม่ได้โกหก และจากหลักฐานที่เพิ่งค้นพบ
ทำให้แน่ใจว่าเธอเจนนีแห่งนี้มีอะไรปกปิด

คนถูกจ้องตาสบยบท่าทางเป็นนัยหลังตรง น้ำเสียงวิงวอนขอร้อง “คุณ
จะช่วยผมได้ไหม”

อิงวาดเหลือบตามองเวลา แล้วเบนสายตากลับมายังเขา “คุณต้องการ
อะไร ฉันจะช่วยคุณได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับว่าสิ่งที่คุณต้องการมันเป็นไปได้มาก
น้อยแค่ไหน”

“ผมต้องการเงินสักก้อนสำหรับใช้ตั้งตัว”

“ฉันรู้ แต่ว่า...คุณอดัมคะ การที่คุณได้ทราบผลตรวจเลือด ในนั้นระบุ
แค่คุณคือพาหะ ยังไม่ได้ป่วยเป็นโรคนั้น การตรวจเลือดมีข้อดีคือ ทำให้คุณ
ทราบว่าถ้าคุณจะมีลูก อย่างน้อยคุณก็ควรตรวจเลือดมารยาของคุณหาโรค
ชนิดนี้ จะได้...”

อดัมส่ายหน้า เอ่ยขัดทันที “ผมต้องการตั้งตัว ผมมีหนี้อยู่...จำนวน
หนึ่ง คุณคิดว่าผมต้องขายอสุจิตัวเองเพราะผมเป็นคนดีและอยากขายเพื่อช่วย
คนหรือครับ สิ่งที่ผมต้องการคือเงิน!”

ชายหนุ่มโผล่อย่างคนที่ถูกกดดัน เมื่อพูดถึงหนี้สิน เส้นเลือดที่ขมับ

ของเขาปูดขึ้น ทั้งยังกำมือแน่นจนเส้นเลือดขึ้นโปนบนหลังมือ ร่างของเขาลั่นอย่างรุนแรงเช่นเดียวกับเสียงร้องไห้จากชายหนุ่ม

อิงวาดเริ่มรู้สึกถึงอันตราย เธอถอยตัวห่างจากเขา วิ่งไปยังประตูทางออก เปิดประตูพร้อมกดปุ่มสัญญาณสีแดงบนผนัง อันเป็นสัญญาณเรียกเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย

เสียงสัญญาณดังขึ้นพร้อมกับที่ร่างของอดัมล้มลง เขาเริ่มชัก เสียงกรีดร้องตกใจดังมาจากคนที่วิ่งมา อิงวาดตกใจเบิกตากว้าง รีบกดโทรศัพท์เรียก 911 เพื่อตามรถพยาบาล หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเขาจะไม่ตาย เพราะถ้าเขาตาย เธอ...ก็คงไม่รอดเช่นกัน!

แฟ้มคดีทั้งสองแฟ้มถูกวางลง พร้อมกับที่มอลรีนกดดอกจองหน้าอิงวาด ตาชั้นเดียวซึ่งกริดอายุไลเนอร์ดำจัดจับจ้องสาวน้อยผู้มาจากเอเชีย แต่ไม่ได้เกิดและเติบโตที่นี่ ตามด้วยคำถามที่มาพร้อมน้ำเสียงอันยากจะบอก ว่าคิดสิ่งใดในใจ

“คดีนี้เธอคิดยังไง และจะจัดการยังไง”

อิงวาดมัมปาก เมื่อครู่อัดมุกนำตัวส่งโรงพยาบาลโดยมีเธอเดินทางไปด้วย หญิงสาวส่งใบสมัครผู้บริจาคอสุจิให้แก่เจ้าหน้าที่โรงพยาบาล เพื่อให้ติดต่อบุคคลที่ติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน แล้วก็พบว่าเบอร์โทรศัพท์ที่ลงไว้เป็นเบอร์ปลอม เจ้าของเบอร์ที่แท้จริงไม่รู้จัก อดัม ลูอิส

อิงวาดอ้างกฎหมายความเป็นส่วนตัวเพื่อให้โรงพยาบาลยอมรับตัวอดัมไว้ก่อน ส่วนเธอผู้แน่ใจว่าทุกอย่างต้องมีปัญหา เริ่มตรวจสอบข้อมูลทั้งหมดว่าเป็นจริงหรือไม่ด้วยตัวเอง

เธอกดเบอร์โทรศัพท์ไปยังโรงเรียนมัธยมซึ่งเขาบอกว่าเป็นครูพลที่นั่น แล้วก็ได้พบความจริงว่าเขาถูกไล่ออกตั้งแต่เดือนมกราคม เห็นชัดว่าทางเอเจนซีไม่มีการตรวจสอบใดๆ รวมถึงทางเอชอาร์ซีกีไม่ได้มีการตรวจสอบก่อนจะส่งคดีให้เธอ!

ถึงจะรู้ความจริง แต่อิงวาดไม่วิ่งกลับไปตีโพยตีพายกับหัวหน้า เมื่อเธอ

พลาดก็เลือกแก้ไขทันที ตรวจสอบข้อมูลทุกจุดต่อ เดินทางไปยังโรงเรียน พร้อมขอเอกสารรับรองการพัฒนาศักยภาพเป็นครู ที่แรกทางโรงเรียนปฏิเสธ แต่เธอแสดงเอกสารที่เขาเซ็นยินยอมเปิดเผยข้อมูลทุกสิ่งให้แก่เธอให้ทางโรงเรียนดู เมื่อได้สิ่งที่ต้องการมาแล้วก็เดินทางไปยังบ้านที่เขาอ้างว่าคือที่อยู่ปัจจุบัน

แล้วก็เป็นที่คิด บ้านหลังนั้นคือบ้านของคนอื่น ส่วนที่อยู่โน้นไปซบซี้คือบ้านที่เขาเคยเช่าอาศัย แต่ถูกไล่ออกเพราะไม่จ่ายค่าเช่าตั้งแต่เดือนมกราคม ทุกสิ่งเกิดขึ้นในเดือนมกราคม เดือนที่เขาตัดสินใจขายอสุจิ!

หญิงสาวถอนหายใจต่อสิ่งที่ได้รับรู้ เงยหน้าขึ้นสบตามอลริน “ทางเอชอาร์ซีไม่ได้ตรวจสอบข้อมูลก่อนส่งมา ดิฉันเพิ่งพบว่าข้อมูลทั้งหมดคือข้อมูลเท็จ”

มอลรินเลิกคิ้ว พยักหน้าเบาๆ “อ้อ เธอจะกล่าวอ้างว่านี่คือความผิดฉันที่ไม่ตรวจสอบให้เธอก่อน”

“ไม่ใช่ค่ะ ดิฉัน...”

“ฉันเคยบอกเธอแล้วใช่ไหมว่าค่าจ้างนักสิทธิมนุษยชนปีแรกที่สูงมากสูง...อย่างที่นักสิทธิมนุษยชนปีสามของที่อื่นก็อาจได้ไม่เท่านี้ ถ้าทางเราต้องจัดการอำนวยความสะดวกให้ทั้งหมด เราจะจ้างด้วยเรตนี้ไปทำไม ให้แค่สามหมื่นเหรียญก็ได้ ไม่จำเป็นต้องจ่ายถึงหกหมื่นห้าพันเหรียญ”

อิงวาดไม่ได้เถียง และไม่ได้พูดว่าตามกฎหมายแล้วจะมีแผนกตรวจสอบข้อมูลก่อนส่งคดีนั้นมาสู่มือนักสิทธิมนุษยชน และเพราะเธอรู้ว่าตามกฎหมายและขั้นตอนเป็นเช่นนี้ จึงไม่ได้ตรวจสอบซ้ำสอง ยอมรับว่าเป็นความไม่ละเอียดรอบคอบของเธอเอง และความมั่นใจเชื่อใจว่าทางเอชอาร์ซีจะทำตามกฎหมายกับทุกคดี

แม้จะไม่พูด แต่ความคิดก็ดังไปถึงหุมมอลริน เจ้าของเสียงทรงอำนาจจึงเอ่ยต่อ

“ฉันรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร รู้...ว่าเธอกำลังบ่นฉันในใจ และตำหนิว่าทำไมถึงข้ามขั้นการตรวจสอบ อันที่จริง...” เธอหยุดชั่วขณะแล้วถอนหายใจ

เบาๆ “ฉันรอนานมาก รอ...ว่าเมื่อไหร่เธอจะรู้ความจริงทั้งหมด”

คำกล่าวนี้ทำให้อิงวาดเงยหน้าขึ้น “คุณรู้อยู่แล้ว?”

มอลรีนคลี่ยิ้มเย็น แววตาทิ้งพยอ “เธอน่ะเด็กผู้หญิงอายุยี่สิบ เพิ่งเรียนจบมาได้เกือบเดือน อย่าได้กล้าปามาสคนอายุสี่สิบที่ทำงานนี้มาลบบ้าป๊อย่างฉัน ถ้าฉันไม่แน่ใจ ฉันไม่อยู่มาถึงขนาดนี้ เธอคิดว่าฉันจะเอาดีที่ไม่มีการตรวจสอบให้เธอเหรอ”

ยังไม่ทันที่อิงวาดจะเอ่ยสิ่งใด มอลรีนก็ถอนหายใจอีกรอบ

“เอาเป็นว่าในฐานะที่เธอเพิ่งจบ ไม่มีประสบการณ์งานที่แท้จริง รวมถึงเพื่อนร่วมงานคนอื่นก็พลาดจุดนี้ทุกคน เรื่องนี้ฉันยกประโยชน์ให้จําเลยทั้งสี่สิบแปดคนอย่างเท่าเทียมกัน แต่เธอต้องจําเอาไว้ อย่าเชื่อใจใครนอกจากตัวเอง ต้องละเอียดและรอบคอบ แม้แต่ตัวอักษรเดียวก็ปล่อยไม่ได้! ว่าแต่...แล้วเธอจะอย่างไรต่อกับคดีนี้”

อิงวาดมองแฟ้มคดี เอ่ยด้วยน้ำเสียงแน่น “ดิฉันจะทำคดีต่อค่ะ”

มอลรีนไม่ได้ยิ้มหรือแสดงสีหน้าโกรธ เธอเลื่อนแฟ้มทั้งสองให้แก่ลูกน้องผู้อยู่ในการดูแล

“ฉันให้เวลาเธอสี่ชั่วโมง ภายในหนึ่งหุ้มนั้น เอกสารการตกลงกับฝ่ายนั้นต้องวางอยู่บนโต๊ะฉัน”

ผู้ได้รับคำอนุญาตให้ทำคดีต่อลูกขึ้น หยิบเอกสารทั้งสองแฟ้มลงกระเป๋ ความคิดซึ่งอัดอยู่ในสมองตอนนี้ทำให้เธออึดอัดและปวดหัว เริ่มโทษตัวเองว่า

เพราะเธอประมาท เพราะเธอไว้ใจที่ทำงานมากไปว่าทุกอย่างจะถูกต้องตามระบบ เธอพลาด...ในสิ่งที่ไม่ควรพลาด ไม่สิ...จากคำกล่าวของมอลรีนเมื่อครู่ ทำให้รู้ว่าอีกสี่สิบเจ็ดคนก็พลาดเช่นเดียวกัน นี่สินะที่เขาบอกว่าการทำงานจริงไม่เหมือนการฝึกงาน โลกของการทำงานจริงโหดร้ายกว่าที่คิด และโลกของการทำงานจริงไม่สามารถลอกตามตำราสอน เพราะมันมีการพลิกผันมีเล่ห์กลมากมาย

เป็นอีกครั้งที่เสียงบ่นในใจของอิงวาดดังไปถึงหุ้มมอลรีน มอลรีนถอน

หายใจอีกครั้ง เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนกว่าเดิม

“ตอนที่ฉันเรียนจบใหม่ ตอนที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์การทำงาน ตอนที่ยังเป็นเด็กสาวอายุยี่สิบต้นๆ แบบพวกเธอ ฉันนะ...ก็ทำพลาดเหมือนกัน

“คนนอกที่ไม่ได้ยืนอยู่ในจุดเดียวกับพวกเธออาจจะคิดว่าทำไมพวกเธอโง่ ทำไมพลาดในสิ่งที่ไม่ควรพลาด แต่เชื่อเถอะว่าถ้าเรื่องนี้เกิดกับคนที่ดีแต่ชั่วชาวบ้าน ดีแต่บอกว่าถ้าเป็นตัวเองจะทำนั่นทำนี่ จะไม่พลาดอย่างนั้นอย่างนี้ ร้อยทั้งร้อยถ้ามันเกิดขึ้นจริงกับพวกเขาในช่วงวัยยี่สิบ พวกเขาคงจะพลาดเหมือนกัน เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตอนนั้นมันไม่ใช่สิ่งที่เล่นตามกฎ โลกแห่งความจริงนะ ไม่ได้เป็นตามกฎเสมอไป

“เธออาจจะโทษทุกสิ่งทุกอย่าง โทษตัวเอง โทษนั่นนี่ แต่มีสิ่งหนึ่งที่เป็นความจริง ความผิดพลาดคือครูที่ดีที่สุด และประสบการณ์คือสิ่งที่ล้ำค่าและมีราคาที่สุด เมื่อเธอโตกว่านี้ เมื่อเธอได้ย้อนกลับมามองดูตัวเองในตอนนั้น เชื่อฉันเถอะว่าเธอจะหัวเราะให้มัน และเข้าใจว่าทำไมเธอในอดีตถึงพลาด เพราะเธอที่พลาดในตอนนี้เป็นแค่เด็กผู้หญิงอายุยี่สิบที่ไม่เคยทำงาน ไม่รู้เท่าทันกลวงของโลกอันแสนโหดร้าย”

มอลรีนเบนสายตาไปทางหน้าต่าง ยิ้มบางๆ แล้วเอ่ยต่อ

“มันก็เหมือนกับตอนที่เธอหัดเดินครั้งแรก เธอกลัว รู้สึกว่ามันยาก แต่พอตอนนี้เธอเดินได้ เธอก็จะรู้สึกและคิดว่าการเดินนี้มันง่าย แต่จริงๆ แล้ว การเดินง่ายสำหรับคนอายุยี่สิบ แต่ไม่ง่ายสำหรับเด็กหัดเดิน การทำคดีก็เช่นกัน ฉันอายุสี่สิบ มีประสบการณ์เกือบยี่สิบปี มองว่ามันง่าย แต่เธออายุยี่สิบ ไม่มีประสบการณ์ ก็นะ...ตามที่เห็น

“โชคดีของพวกเธอ ที่ฉันไม่ใช่คนประเภทดีแต่ตัดสินคนอื่นอย่างไม่นึกถึงหลักความจริงว่า ตอนอายุยี่สิบคนเรามากมายก็พลาดทำเรื่องโง่ๆ กันทั้งนั้น ฉันนะ...ไม่ได้ตัดสินพวกเธอโดยเปรียบเทียบกับฉันตอนอายุสี่สิบ แต่ฉันจะตัดสินผ่านช่วงวัยยี่สิบของฉัน พวกเธอคือเด็กยี่สิบผู้ไร้ประสบการณ์ มันไม่ยุติธรรมและน่ารังเกียจมากถ้าใช้สายตาผู้ใหญ่ที่ผ่านโลกมายาวนานและ

มีประสบการณ์ทำงานมากมายมาตัดสิน”

ร่างอวบอิมลุกขึ้น ยื่นมือขาวอวบออกมา อิงวาดยื่นมือไปเชกแฮนด์ มอริ้นบีบมืออิงวาดเบาๆ และเอ่ยต้อนรับ

“ยินดีต้อนรับสู่โลกแห่งการแข่งขันและการดิ้นรนที่แท้จริง!”

อิงวาดคลี่ยิ้มบางๆ เดินออกจากห้องพร้อมหยิบแฟ้มออกมาเปิดดูที่อยู่ของสำนักงานกฎหมายบนนามบัตรซึ่งเจสันแนบไว้ มีอีกข้างกดเรียกลิฟต์ดวงตาเรียวยาวทอดประกายแว่นแฉะ

วันนี้...เธอจะทำให้เขาเห็นว่า เธอไม่ได้จบโรงเรียนกฎหมาย แต่ก็อัดเขาได้เหมือนกัน!

การขอเข้าพบ เจสัน ฟอร์ด ไม่ได้ยากอย่างที่คิด เพียงเธอยื่นนามบัตรของเขาให้แก่เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์ เจ้าหน้าที่สาวรีบต่อสายถึงเขา ตามด้วยการผายมือไปทางลิฟต์

“ชั้นสามลิบหกดะ คุณฟอร์ดรอคุณอยู่ในห้องประชุมสาม”

อิงวาดเอ่ยขอบคุณด้วยน้ำเสียงสุภาพ ก้าวเดินอย่างสง่างามต่างจากชุดที่สวมใส่ ขึ้นลิฟต์ตรงสู่ชั้นสามลิบหกดะและเดินไปสู่ห้องประชุมสาม ห้องประชุมมีขนาดเล็ก เป็นห้องกระจก มีโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้าตั้งกึ่งกลาง บนโต๊ะมีแก้วน้ำตั้งพร้อม และ เจสัน ฟอร์ด นั่งรอเธออยู่ ทันทีที่เธอก้าวเข้ามา เขาก็ลุกขึ้นผายมือเชื้อเชิญให้นั่ง เมื่อเธอนั่งลงเขาก็เอ่ยทันที

“ดูว่าคุณคงจะทราบความจริงแล้วสินะ”

อิงวาดยิ้มตามมารยาท ประหนึ่งว่าชายผู้นี้ไม่เคยพูดจาดูถูกเธอ สองมือประสานกันวางไว้บนโต๊ะ

“ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่ฉันต้องถามคือ คุณจะเขียนตัวเลขราคาเท่าไรให้คุณลูอิส”

ทนายความหนุ่มยิ้มขำ เลื่อนแฟ้มอีกแฟ้มที่เตรียมไว้ให้อิงวาด อำนวยความสะดวกด้วยการเปิดหน้าที่ต้องการ แล้วชี้บรรทัดที่ไฮไลต์สีเหลือง ในนั้นคือข้อความที่ระบุไว้ว่า

หากผู้สมัครโกหกเรื่องข้อมูล ไม่ว่าจะข้อใดก็ตาม ให้ผู้สมัครพ้นสภาพการเป็นผู้บริจาคอสุจิในทันที รวมถึงต้องจ่ายค่าเสียหายทุกสิ่งที่เกิดขึ้นให้ทางนิวไคลพิสเปิร์มเซ็นเตอร์ตามจริงทั้งหมด

อิงวาดเห็นสัญญาข้อนี้แล้วซ่อนตาขึ้น

“หมายความว่า คุณจะอ้างว่านอกจากคุณลูอิสจะมีพาหะโรคทางพันธุกรรมแล้ว ยังปกปิดเรื่องอาชีพการงาน ทำให้เขาพ้นสภาพการเป็นผู้บริจาคอสุจิ รวมถึงต้องจ่ายค่าเสียหายให้ทางคุณ?”

“ค่าตรวจเลือดอยู่ที่ห้าพันเหรียญ อ้อ...มีค่าอื่นๆ อีกด้วย เอาเป็นว่าตัวเลขที่ทางผมต้องการให้ทางคุณลูอิสจ่ายคือหนึ่งหมื่นเหรียญ”

“ไม่ทราบว่ามีค่าห้าพันเหรียญคือค่าอะไรคะ?”

ชายหนุ่มยักคิ้วนิดๆ “ค่าทนาย...ค่าเสียเวลาของผม”

ผู้ได้รับคำตอบยังคงยิ้ม ไม่ได้เอ่ยแย้งสิ่งใด ปล่อยให้เขาพูดต่อด้วยน้ำเสียงกระหยิ่มยิ้มย่อง

“ผมบอกคุณแล้วว่าเรื่องนี้ควรใช้ทนายความจัดการ เห็นได้ชัดว่าหนักเกินกว่าคุณจะได้รับมือ แต่เอาเถอะ ในเมื่อคุณอยากเล่นบทหนูน้อยทนายความ ผมก็จะให้คุณได้เล่น ว่าไงละคุณทนาย คุณจะแย้งเรื่องนี้นัยง?”

ผู้ถูกยอถามถอนหายใจเบาๆ แต่ดวงตาที่จ้องตาเขากลับเต็มไปด้วยความท้าทาย

“ฉันไม่ใช่ทนาย และไม่คิดอยากเป็นทนาย ถ้าสมมติที่คุณอวดอ้างทางอ้อมว่าเก่งกาจจำได้ ฉันแนะนำตัวแต่ต้นจนจบว่าฉันคือนักสิทธิมนุษยชน และถ้าสมมติที่คุณอวดอ้างว่าจบฮาร์เวิร์ดจำได้ ก็น่าจะจำได้ว่ารัฐธรรมนูญให้สิทธินักสิทธิมนุษยชนในการดำเนินเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน ฉันมาที่นี่ในฐานะนักสิทธิ ไม่ใช่ทนาย”

เธอเอ่ยแล้วเลื่อนเก้าอี้ออกไปให้พ้นทาง พยายามอย่างยิ่งที่จะไม่กลาดหน้าเขา

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าทนายความจะคุยยังไงกัน จะใช้วิธีอะไร เพราะฉันไม่สนใจและไม่คิดจะเป็น ฉันรู้แค่ตัวฉันเองก็เรียนกฎหมายด้านสิทธิมนุษยชน

มา และฉันก็ทราบสิทธิของความเป็นมนุษย์ดี”

เธอหยิบนามบัตรของอัยการรัฐนิวยอร์กซึ่งขอจากมอลรีนขึ้นมาวาง

“และฉันก็รู้ว่า คดีนี้...อัยการรัฐคงชอบมากในการทำผลงาน คุณรู้ อะไรไหม สัญญาระหว่างเอเจนซีกับคุณลูอิสเป็นโมฆะตั้งแต่วันที่ที่ความเป็นมนุษย์ของคุณลูอิสถูกละเมิด ผ่านทางสายตาที่มองเขาอย่างไม่ใช่มนุษย์ผู้เท่าเทียม ผ่านทางพยาบาลของเอเจนซีซึ่งคุกคามทางเพศเขา!”

เจสันเลิกคิ้วเล็กน้อย “หืม คุณมีหลักฐาน?”

“ฉันจะขอหมายศาลให้ตรวจสอบกล้องวงจรปิด หวังว่ากล้องคงไม่เสีย และคงไม่ถูกลบภาพทิ้ง”

“น่าตลกนะ คุณคงไม่รู้ว่าในห้องหลังไม่มีการติดกล้องวงจรปิดเพราะกฎหมายความเป็นส่วนตัว”

“ไม่ต้องใช้ภาพจากห้องนั้นหรอกค่ะ แค่จากด้านนอกทุกมุมก็ใช้ได้”

“ถ้าอย่างนั้นก็เอาหมายศาลมา อ้อ ลืมไป คุณไม่ใช่ทนาย คุณต้องวิ่งกลับไปหาทนายของคุณให้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอหมายศาล แต่ดูเหมือนจะเสียเวลานะ เพราะศาลคงไม่พิจารณาคำกล่าวลอยๆ”

อิงวาดเปิดแฟ้ม หยิบเช็คและใบผลตรวจพันธุกรรมขึ้นมาวาง

“ก็ไม่แนะคะ ในสัญญาของทางเอเจนซีระบุว่า ทุกการบริจาคจะเกิดขึ้นหลังได้รับ Medically clear แต่เอ๊ะ...วันที่สั่งจ่ายเช็ควันแรกออกก่อนวันที่ผลตรวจด้านพันธุกรรมออก อย่างนี้แปลว่าอะไรคะ”

วันที่บนเช็คทำให้เจสันหุบยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาดึงเช็คจากมืออิงวาดไปอย่างไร้มารยาท ท่าทางบอกชัดว่าไม่เคยเห็นเช็คนี้มาก่อน

อิงวาดมองเห็นชัยชนะ เธอกระซกเช็คลับ เริ่มเก็บเอกสารใส่แฟ้มเอ่ยด้วยน้ำเสียงคล้ายการพูดลอยๆ

“ดูเหมือนไม่ใช่แค่อัยการรัฐจะชอบคดีนี้ สื่อมวลชนเองก็คงชอบ อ้อ...ฉันลืมแจ้งอีกข่าว ตอนที่คุณลูอิสอยู่โรงพยาบาล อาการค่อนข้างแย่ ฉันคิดว่าถ้าจิตแพทย์ได้พูดคุยกับเขาซึ่งไม่รู้ว่าจะมีฝันไหม คำตอบของคุณลูอิสคงไม่แคล้วความเครียดเรื่องการถูกละเมิดความเป็นมนุษย์”

มือขาวเอื้อมไปหยิบแก้วน้ำขึ้นจิบพอเป็นพิธี วางลงแล้วเอ่ยต่อ

“เท่าที่ฉันทราบ แม้การบริจาคอสุจิจะถูกกฎหมายในอเมริกา แต่ก็มีกลุ่มคนกลุ่มใหญ่คัดค้านเรื่องนี้ อ้อ...กลุ่มคนเหล่านั้นก็มีนักสิทธิอยู่ด้วย คงจะสนุกไม่น้อยถ้าพวกเขาได้เอกสารชุดนี้ไป”

“คุณปล่อยเอกสารไม่ได้ คุณลูลิสมีสัญญารักษาคำมั่นอยู่”

อิงวาดยักไหล่ แสร้งทำสีหน้าฉงน

“เอ๊ะ สมองอันชาญฉลาดแห่งความเป็นทนายของคุณไม่ได้จำหรือคะ ที่ฉันบอกคุณว่าสัญญาเป็นโมฆะตั้งแต่คุณลูลิสมิถูกละเมิดความเป็นมนุษย์และเมื่อเขาถูกคุกคามทางเพศ อันที่จริงฉันไม่ได้จบโรงเรียนกฎหมาย แต่มั่นใจว่าโรงเรียนกฎหมายทุกแห่งน่าจะสอนกฎหมายสิทธิมนุษยชนให้คุณนะคะ เอ๊ะ มันยังไงกัน ไม่ได้สอน? ไม่ได้จำ? หรือจำไม่ได้?”

เจสันมีท่าทางบอกชัดว่าหัวเสีย เขาพาดมือกุมแน่น ลูกขึ้นยืน มือล้วงกระเป๋ “ผมขอเวลา...”

“ฉันใช้เวลาคุณหนึ่งชั่วโมงในการตกลงกับทางนั้นว่าจะจ่ายด้วยตัวเลขเท่าไร” อ้อ...ดิฉันขอคิดค่าเหนื่อยของดิฉัน อยู่ที่...” เธอเอียงคอคิด กะพริบตาปริบๆ ตามด้วยการคลี๋ยมกว้าง เอ่ยเสียงอ่อนหวาน

“คิดที่หนึ่งหมื่นเหรียญละกันค่ะ ถ้าภายในหนึ่งชั่วโมงสัญญาจบ ข้อตกลงนี้ไม่วางบนโต๊ะ เรื่องนี้จะถูกนำเสนอสำนักงานอัยการรัฐนิวยอร์ก ทุกสื่อมวลชนจะต้องรับรู้ว่าทางนิวไลฟ์สเปิร์มเซ็นเตอร์ทำให้ชายหนุ่มผู้มีร่างกายแข็งแรงต้องเข้าโรงพยาบาลเพราะความเครียดที่ถูกละเมิดความเป็นมนุษย์และเอเจนซีของคุณ...เตรียมตัวถูกยึดใบอนุญาตได้”

ร่างสูงเพรียวยับตัว ไชวหังฉีกยิ้มหวาน นิ้วแตะขมับ “ก็ลองคิดดูละกันค่ะ รายได้ที่จะเสียมันมากกว่าการตัดสินใจจ่ายเพื่อปิดคดีนี้ใหม่”